

ĐẶC SAN

Phuoc or Hieu Huynh
8905 Fontainebleau Ter.
Cinci, Ohio 45231

HỘI ÁI HỮU CỰU SĨ QUAN HẢI QUÂN CÁC KHÓA LƯU ĐÀY

**ĐẶC SAN HỘI ÁI HỮU
CỰU SĨ QUAN HẢI QUÂN
CÁC KHÓA LƯU ĐÀY
VÀ THÂN HỮU**

Thư từ bài vở :

Đặc San Hải Quân Lưu Đày

ĐÀM VĂN HÒA

8253 First Avenue
Vienna, VA 22182
(703) 876-0661

Hình bìa: **NGUYỄN MINH PHÁT**

Trình bày: **MAI VÀNG**

mục lục

- Thư ngỏ
- Quan điểm lưu đày
- Bao giờ mới mở mắt
- Những chiếc tău kỷ niệm
- Một cánh chim rơi
- Những cánh bẽo tam thập
- Tiểu ngao Lưu Đày
- Những con cá mắc nước mặn
- Tâm sự của một Lưu Đày
- Danh Sách SQHQ/LD/TH
- Mục Dã Cào
- Thơ - Chuyện vui
- Thư tín - Nhắn Tin

1989

CHÀO MỪNG
ĐẠI HỘI
CỰU SĨ QUAN HẢI QUÂN
CÁC KHÓA LƯU ĐÀY
VÀ THÂN HỮU
tại
HOA THỊNH ĐỐN
1989

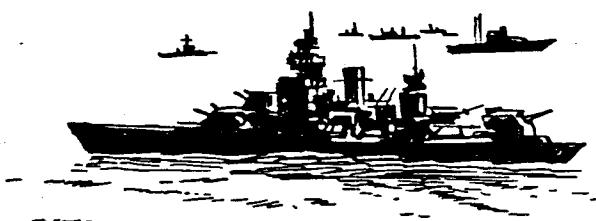
Thư Ngỏ.

Hai mươi năm, thời gian của biết bao thay đổi, nó chưa đủ dài để có thể làm phai mờ những kỷ niệm vui buồn. Từ ngày đầu của đời quân ngũ cho đến buổi hoàng hôn của tuổi xế chiều, chúng ta, mỗi người một hoàn cảnh, mỗi người một niềm mơ ước. Hoàn cảnh đầy đưa và nỗi ước mơ không trọn vẹn. Bạn bè bây giờ kẽ sống lao đao trong ngục tù Cộng Sản, người lê tẩm thân tàn nơi hải ngoại để trả nợ áo cơm. Đó là chưa kể đến những mất mát, những hy sinh lớn lao của một số bạn bè khác trong cuộc chiến đau thương mà mình không được quyền thăng. Bầu trời bao la đầy tinh tú nhưng chúng ta vẫn chưa tìm thấy được một vì sao nào khả dĩ có thể làm chuẩn cho điểm thiên văn trên hải trình trở về quê cũ. Do đó, nhóm SQHQ/LĐ và Thân Hữu đã được thành hình với hy vọng sẽ là sợi dây liên kết để chúng ta tìm lại với nhau ngõ hầu chia sẻ cùng nhau những ngọt bùi lắn đắng cay trong chuỗi ngày còn lại. Sự đáp ứng nồng nhiệt của các bạn trong thời gian qua là động cơ chính thúc đẩy cho buổi họp mặt LUU ĐÀY tại Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn.

Ước mong chúng ta sẽ tiếp tục giữ được truyền thống tốt đẹp này trong những lần họp mặt khác.

Đặc San Hải Quân Lưu Đày

QUAN ĐIỂM

Chào mừng các bạn, những người đã từ ngàn dặm đường về đây với mong ước gặp lại các chiến hữu ngày xưa và sống lại không khỉ huynh đệ chi binh hai mươi năm trước.

Hai mươi năm, thời gian thật dài đã qua đi với bao nhiêu biến cố trên quê hương và bao nhiêu thay đổi trong mỗi đời người, nhưng sao trong chúng ta vẫn còn đậm nét hình ảnh ngày nào, những chàng tuổi trẻ không hẹn nhau mà đã từ mọi nóc đường đất nước cùng về quần tụ dưới một bóng cờ với lý tưởng thật cao và mộng ước thật dày. Tổ Quốc Đại Dương : lý tưởng chống Cộng phục vụ đất nước và mộng ước vượt đại dương sống đời ngang dọc đã làm những chàng trai xa lạ cảm thông và gần gũi nhau ngay từ buổi đầu. Tuy nhiên thực tế không đẹp như mơ ước, bài học đầu tiên "Quân Đội dùng người theo nhu cầu" đã đem đến những ngỡ ngàng và rồi là bất mãn, niềm bất mãn đã đưa đến việc tự đặt tên khóa là Lưu Đày và đã khiến chúng ta gắn bó với nhau nhiều hơn, dù thời gian sinh hoạt chung ở trại nhập ngũ (Bạch Đăng II) và 9 tháng quân trường tương đối ngắn ngủi. Năm tháng qua đi, niềm bất mãn tuy có phai phôi khi một số lớn anh em cùng khóa đã được học hỏi nghiệp và thực hiện ước mơ ra khơi, nhưng tên Lưu Đày mãi vẫn còn trong mỗi chúng ta, khi cùng phục vụ dưới cờ cho đến ngày rã ngũ, lúc sát cánh bên nhau trong mọi đơn vị, mọi chiến trường cũng như khi chia tay mỗi người một phương trời sau ngày mất nước.

Đến xứ người với hai bàn tay trắng, những năm đầu do nhu cầu tạo dựng và ổn định đời sống anh em ít có dịp liên lạc, nhưng khi việc cơm áo đã tạm xong, tình đồng đội ngày nào đã thúc dục anh em tìm nhau, nối lại vòng tay chiến hữu. Đó là điều tự nhiên và cần thiết đối với những người đã có nửa đời gắn bó cùng quê hương với muôn vàn biến cố và cùng đồng đội với bao kỷ niệm vui buồn, nhất là khi chúng ta đang sống như lạc lõng trong một xã hội mà mọi cố gắng làm việc hàng ngày hầu hết chỉ nhằm phục vụ cho những nhu cầu vật chất.

Tháng 8/87, nhân một dịp gặp gỡ khá đông anh em LD ở Seattle, WA, tất cả đã đồng ý tổ chức một cuộc họp mặt kỷ niệm 20 năm của khóa, cũng như thực hiện một bản tin nội bộ để làm phương tiện liên lạc và trao đổi tin tức thường xuyên cho đến ngày họp khóa. Từ đó đến nay vừa tròn hai năm, bản tin nội bộ đã được đổi tên thành Tập San Lưu Đày và đã đến tay anh em cả thảy 8 lần. Thành thật mà nói, dù có đổi tên, TSLĐ về nội dung cũng như hình thức vẫn chỉ có giá trị như một tập bản tin, nhưng điều mà tất cả anh em phải công nhận và tuyên dương là TSLĐ đã tồn tại đến nay chính do nỗ lực không ngừng của hai LD : Hòa và Định, cũng như TSLĐ đã làm được điều mà anh em mong muốn từ buổi đầu là đem những con nhạn Lưu Đày về lại với bầy xưa, với danh sách Lưu Đày và thân hữu mỗi ngày một dài thêm. Việc họp mặt cũng được xúc tiến tốt đẹp để anh em có ngày gặp gỡ hôm nay sau bao lâu mong đợi.

Tất nhiên như bất cứ một kết hợp nào cũng có mục đích của nó, cuộc họp mặt lần này ngoài mục đích để anh em ngồi lại hàn huyên sau bao năm xa cách, ôn lại những kỷ niệm vui buồn đời quân ngũ, tưởng nhớ đến bạn bè đã và đang nằm xuống, cũng còn là dịp để lấy ý kiến anh em về việc thành lập Hội Ái Hữu Hải Quân Lưu Đày. Theo ý một số anh em đây sẽ chỉ là một hội ái hữu đúng nghĩa của nó, nghĩa là tổ chức của một nhóm bạn thân lập ra nhằm mục đích liên lạc giữa bạn hữu, trao đổi tin tức về đời sống và kinh nghiệm sống với nhau, hoặc xa hơn nữa có thể trợ giúp nhau về tinh thần hay vật chất khi cần. Trên nguyên tắc đó là một việc làm tốt, việc thành lập hội chắc sẽ được tất cả anh em đồng ý. Tuy nhiên điều cần lưu ý ở đây là từ việc thành lập đến điều hành cùnh như duy trì hoạt động thường xuyên và tốt đẹp sẽ là một giai đoạn dài với nhiều khó khăn và trở ngại chỉ có thể vượt qua được với sự đóng góp của tất cả anh em. Đó là kinh nghiệm rút được qua việc thực hiện TSLĐ trong hai năm vừa rồi : 8 lần phát hành với đa số bài viết bởi hai tác giả Hòa và Định, còn thì đóng góp của các anh em khác rất là "lai rai" dù chỉ dưới hình thức những lá thư viết cho nhau. Đó là chưa kể những mục trưng cầu ý kiến mà ban biên tập Hòa Đàm, Bob Giỏi đã gửi đến anh em, rồi sau đó năm bảy tuần lễ mới thấy hồi âm, thậm chí có khi ra đi không bao giờ trở lại. Điều này cho thấy thiện chí và nhiệt tâm đóng góp rất quan trọng. Chúng ta có thể không thiếu khả năng điều hành và tài chánh, nhưng không có thiện chí chắc chắn sẽ không làm được điều gì cả. Đồng ý là anh em đều bận rộn với công ăn việc làm hàng ngày, với nhà cửa, con cái và gia đình phải chăm sóc, nhưng khi đã cùng quyết định làm một việc gì thì nên đóng góp mỗi người một chút cho công việc được thành công tốt đẹp. Bằng không thì như một vài anh em đã nói : chỉ nên coi lần gặp gỡ hôm nay như một dịp nghỉ hè, anh em gặp nhau ăn nhậu nhảy nhót tán dóc cho đã rồi chia tay mạnh ai về nhà này, bao giờ thấy nhớ nhau thì lại gọi nhau về họp mặt lần nữa. Nhưng anh em hãy nhớ hỏi (và tự hỏi) lần sau sẽ họp mặt ở đâu ? Ai sẽ là người đứng ra tổ chức họp mặt ? Và từ nay đến lúc đó sẽ liên lạc với anh em bằng cách nào ?.

Nhưng thôi hãy từ từ, tất cả các câu hỏi đó anh em sẽ có cả tuần lễ họp mặt để suy nghĩ và trả lời. Böyle thì mới tất cả cùng nâng ly uống mừng hội ngộ.

Thân Ái.
Đặc San Hải Quân Lưu Đày 1989

Bao Giờ Mới Mở Mắt

Lê Hải

Dù đã quen Đàm Mô gần 20 năm nay nhưng chưa bao giờ tôi thấy hấn đáng thương đến tội nghiệp như những ngày tháng gần đây vì những việc làm "chùa" rất là bận rộn : như cùng với Bob Giỏi sắp đặt và phát hành Tập San Lưu Đày mỗi tam cá nguyệt, làm thủ quỹ tạm thời cho khóa Lưu Đày trong lúc chờ đợi thành lập Hội Ái Hữu, viết lách, liên lạc v.v... Kể ra cũng... mệt, chỉ có sức chùa như Đàm Mô (độc thân tại chỗ !) mới chịu nổi.

Đã khổ về thể xác nhưng tinh thần của hấn có lẽ đôi lúc cũng không thấy sướng chút nào cả, vì "có lời dèm pha cho rằng SQHQ/LĐ là nhóm bất mãn, ly khai vô trật tự..." (nhận định trong Tập San Lưu Đày số 7). Lời dèm pha này có lẽ không từ xa "bắn" tới, mà theo tôi nghĩ thì là những "leaders" của các tổ chức, hội đoàn tại địa phương nhằm vào Đàm Mô. Viết tới đây tôi muôn ngừng bút... chửi thề một tiếng cho đỡ bất mãn ! Nhưng nghĩ vì thương Đàm Mô nên "ta" dành dẫu lòng vậy ! Tôi không muốn các kẻ dèm pha có "bằng chứng cụ thể" để tấn công Đàm Mô thêm nữa.

Viết bài này không phải để trách "kẻ dèm pha", người đứng nước lã, mà cũng không phải để thanh minh thanh nga hay bênh vực cho bạn bè cả khóa. Tôi chỉ xin kể lại một cuộc đối thoại hay có thể gọi là một cuộc "hội thảo bô túi" của một nhóm 4, 5 người trong đó có tôi tại một chùa Việt Nam ở Seattle, WA. Hy vọng chúng ta rút tia được một bài học nhỏ nhõ trong việc đối phó hay có thái độ đúng đắn khi gặp sự đà kích của dư luận (quần chúng VN) đến với một tổ chức hay hội đoàn.

Khi tôi vừa bước chân vào khuôn viên của nhà chùa, lúc đó chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa là đến giờ Giao Thừa và qua năm mới. Phật tử đến lễ Phật, xin xâng và chờ xem đốt pháo đón giao thừa đã chật ních bên trong chùa, đông đảo ngoài sự dự đoán của tôi (lần đầu tiên tôi đón giao thừa tại chùa). Chùa chỉ là một căn nhà lớn được đồng bào Phật tử tại địa phương chung góp tiền bạc mua và sửa lại cho giống ngôi chùa, nên không đủ rộng cho một số đông đảo Phật tử đến lễ Phật như vậy. Mặc dù trời còn rất lạnh nhưng đa số những người trẻ, trai gái đã tự động kéo nhau ra sân chùa nói chuyện, đùa giỡn nhường chỗ bên trong chùa cho những người lớn tuổi và các em nhỏ. Quang cảnh và sự ồn ào của một số đông người đã làm cho tôi nhớ lại một đêm giao thừa thật sự khi còn ở quê nhà.

Sau vài vòng tìm kiếm người quen chúc Tết, tôi và mấy người quen khác đã "chiếm" được một chỗ trống bên cạnh nhà bếp của chùa để uống cà phê "chùa" và hút thuốc, nói chuyện.

Tôi "khêu" nhẹ anh Lâm đứng chung trong đám.

- Anh Lâm đã về Việt Nam thăm gia đình chưa?

- Về làm gì cho chúng chửi.

- Ai chửi? Tôi hỏi tiếp.

- Thì mấy người quen còn kẹt lại chứ còn ai nữa! Nay nhé, tôi có con em gái họ mới về VN rồi trở lại nói cho tôi biết nó bị mấy người quen chửi "sao còn vác mặt về làm gì..." Thế có nhục không? Anh Lâm nói với điệu bộ mỉa mai.

- Minh ở đây cũng bị chửi vậy có sao đâu? Tôi không "care" vấn đề đó, tôi chỉ sợ vấn đề pháp lý của xứ này và sự tráo trở của bọn cộng sản mà thôi.

- Mày nói vậy cũng không được. Mày phải hiểu là những người Việt tỵ nạn ở Mỹ cũng như các nước khác trên thế giới nếu có thể trở về Việt Nam thăm gia đình thì như vậy đâu còn là tị nạn nữa? Ông bạn cùng khóa với tôi, người chống cộng quyết liệt còn hơn cộng sản! cũng bắt đầu nhập cuộc.

- Đúng! Bây giờ mình đâu còn là tị nạn nữa. Theo hoàn cảnh và thời gian thay đổi thì mình cũng thay đổi, mình đâu có thể là tị nạn suốt đời được! Tôi "thót lết" thằng bạn một phát nhẹ nhẹ.

- Vấn đề trở về VN thăm gia đình hay du lịch không thể nào chấp nhận được. Ngoài việc làm mất danh nghĩa của người tị nạn mà nó còn làm hại đến chính nghĩa của những người đấu tranh chống cộng sản.

Ông bạn tôi đang đưa tôi vào thế "đấu tranh" đấy! Cái thế "mở miệng mắc quai". Tất cả cho đấu tranh, tất cả cho tổ chức...

- Tao nghĩ tranh đấu cũng chẳng đi đến đâu, chỉ uống công vốn súc. Hoạt động cho lầm rồi cũng bị các đàn anh lợi dụng để tranh chấp quyền hành. Tôi dở giọng bất mãn, "xổ bựa" với thằng bạn.

Vị cựu Đại Tá cao niên ít nói từ đâu tới giờ vẫn lặng thinh chỉ đứng nghe. Có lẽ cũng nhịn không được vì những lời nói kiêu khích của tôi nêu tấn công ngay.

- Anh hy sinh đã là bao? Còn rất nhiều người khác đã và đang hy sinh công lao, tiền của mà không bao giờ than vãn một tiếng. Đất nước mất là vì có những người như anh. Nếu không hoạt động thì im

đi để cho người khác hoạt động.

Ôi cha! vị đàn anh này xài xé tôi hơi nặng! Đàn anh có nói "lộn" không đây? Đàn anh muốn hướng dẫn đàn em hay muốn làm "cha" đàn em đây? Trong người tôi cảm thấy hứt rứt, khó chịu như dòng máu nóng trong cơ thể tôi đang cuồn cuộn chảy. Chỉ còn gần 30 phút nữa là qua năm mới, năm cũ sắp qua, vậy những gì chưa nói hết trong năm cũ phải nói ra cho hết, mọi bức xúc của năm cũ phải trút bỏ cho hết. Tôi phải nói hết, nói hết những gì ấm ức trong lòng. Những tiếc nuối của những ngày tháng đam mê hoạt động, những đêm hội họp kéo dài đến gần sáng...

Tôi vừa định "mở máy" để nói hết nhưng anh bạn cùng trang lứa, rất tiếc đã quên tên, đứng nghe này giờ xen vào.

- Theo dõi vấn đề đi du lịch Việt Nam chúng ta phải nên cứu xét từng trường hợp một, đừng nên kết án tất cả mọi người về VN chỉ vì muốn thăm cha mẹ già "gần đất xa trời" như vậy chúng ta phải có sự giảm khinh trong trường hợp này. Còn có những người về Việt Nam chỉ để "show up" hay đi "thăm chị em ta" cho sướng thì chúng ta sẽ không chấp nhận.

Những điệu bộ, những lời nói thật nhả nhặt và khách quan của anh bạn này có lẽ đã làm vị đàn anh và thằng bạn cùng khóa với tôi "người" bớt xuống.

- Còn bác đây nói là "có những người như vậy nên mới mất nước". Theo tôi nếu có những người không hiểu biết, hay đả kích trong quần chúng thì những tổ chức chính trị hay một hội đoàn phải có bổn phận giải thích, chứng minh cho quần chúng hiểu, người ta không hiểu nên nói bậy, đả kích đó là lỗi của các tổ chức đã không làm được một tối thiểu của một tổ chức là tuyên truyền...

Ông bạn còn đang "thao thao bất tuyệt" giảng giải cho một vị đàn anh, và một nhà tranh đấu! Vì ông bạn này không quay mặt về hướng tôi đứng nên tôi dơ tay cáo từ ra ngoài xem đốt pháo. Tôi vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng:

"Ăn nói như Cộng sản, hoạt động như Cộng sản nhưng không chịu sống mãi trong quần... chúng ta như CS mà lại cứ đòi sống mãi trên đầu... chúng ta thì cũng chẳng bao giờ thắng như CS được. Ôi biết đến bao giờ mới chịu mở mắt!"

Lê Hải

NHỮNG CHIẾC TÀU KỶ NIỆM

KHU TRỰC HẠM VÀ TUẦN DƯƠNG HẠM

HQ 1 – Trần Hưng Đạo

HQ 2 – Trần Quang Khải

HQ 3 – Trần Nhật Duật

HQ 4 – Trần Khánh Dư

HQ 5 – Trần Bình Trọng

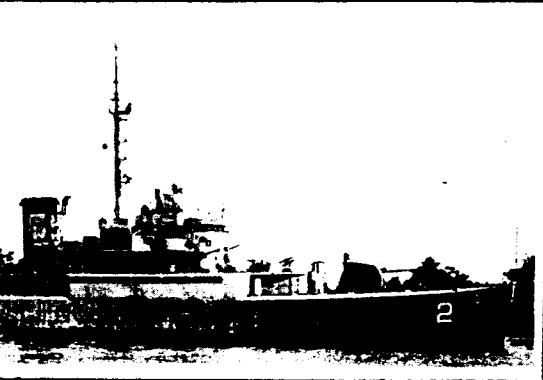
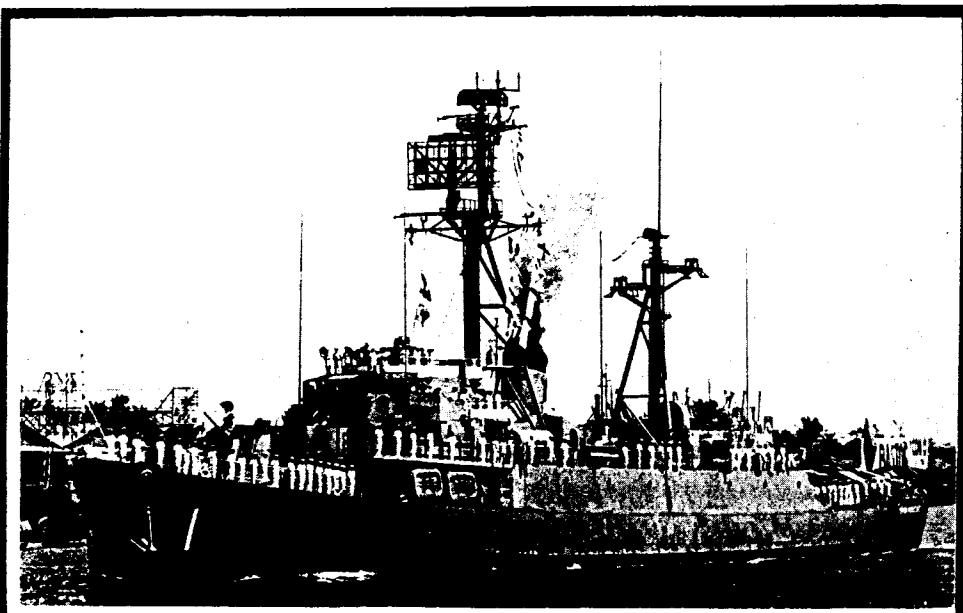
HQ 6 – Trần Quốc Toản

HQ 15 – Phạm Ngũ Lão

HQ 16 – Lý Thường Kiệt

HQ 17 – Ngô Quyền

Để các bạn Lưu Đày có dịp nhớ lại tên các chiến hạm Hải Quân Việt Nam đã từng hoạt động trên khắp 4 vùng Sông Ngòi và 5 vùng Duyên Hải, chúng tôi xin liệt kê theo thứ tự từ chiếc soái hạm Trần Hưng Đạo/ HQ1.

HỘ TỐNG HẠM

HQ 07 – Đống Đa

HQ 11 – Chí Linh

HQ 08 – Chi Lăng

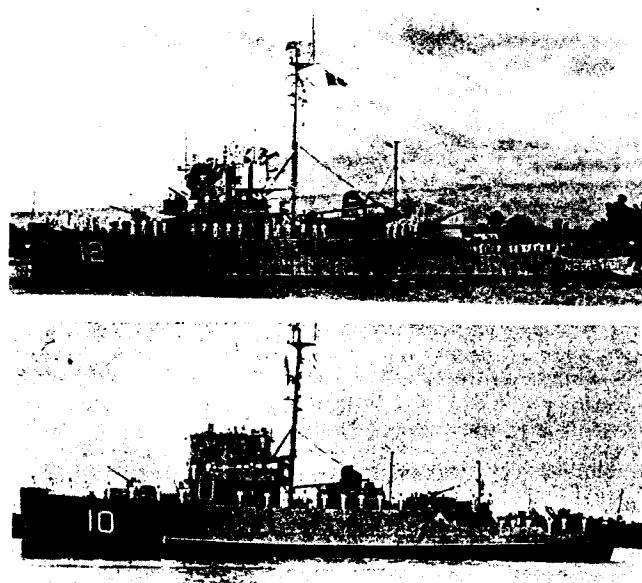
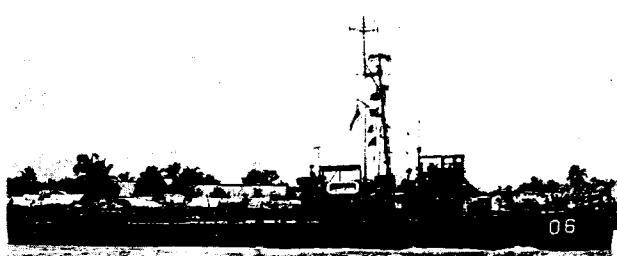
HQ 12 – Ngọc Hồi

HQ 09 – Kỳ Hòa

HQ 13 – Hà Hồi

HQ 10 – Nhật Tảo

HQ 14 – Vạn Kiếp

TUẦN DUYÊN HẠM

HQ 600 – Phú Dư

HQ 601 – Tiên Mới

HQ 602 – Minh Hoa

HQ 603 – Kiên Giang

HQ 604 – Keo Ngựa

HQ 605 – Kim Qui

HQ 606 – May Rút

HQ 607 – Nam Du

HQ 608 – Hoa Lư

HQ 609 – Tô Yến

HQ 610 – Định Hải

HQ 611 – Trường Sa

HQ 612 – Thái Bình

HQ 613 – Thị Tứ

HQ 614 – Sông Tứ

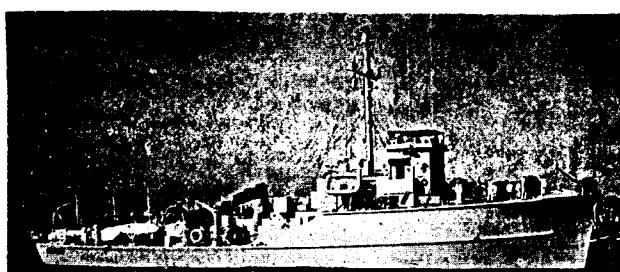
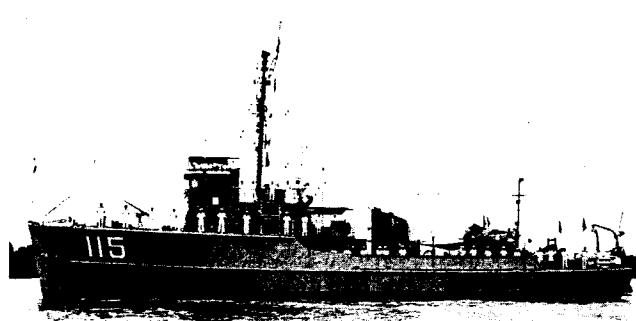
HQ 615 – Tất Sa

HQ 616 – Hoàng Sa

HQ 617 – Phú Quý

HQ 618 – Hòn Trọc

HQ 619 – Thổ Châu

TUẦN DUYÊN ĐỈNH

HQ 700 – Lê Phước Vui

HQ 701 – Lê văn Ngà

HQ 702 – Huỳnh văn Cử

HQ 703 – Nguyễn Dao

HQ 704 – Đào Thúc

HQ 705 – Lê Ngọc Thanh

HQ 706 – Nguyễn ngọc Thạch

HQ 707 – Đặng văn Hoàng

HQ 708 – Lê Đình Hưng

HQ 709 – Thương Tiên

HQ 710 – Phạm Ngọc Châu

HQ 711 – Đào văn Đáng

HQ 712 – Lê Ngọc An

HQ 713 – Huỳnh văn Ngàn

HQ 714 – Trần Lộ

HQ 715 – Bùi Viết Thanh

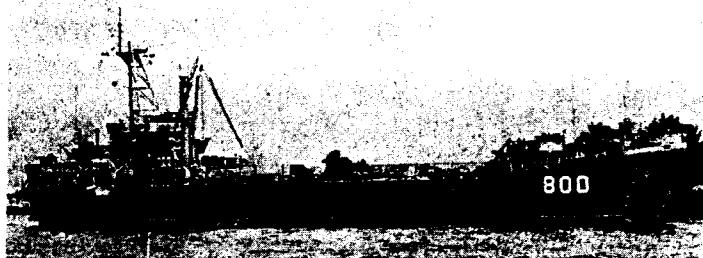
HQ 716 – Nguyễn An

HQ 717 – Nguyễn Hân

HQ 718 – Ngô văn Quyền

HQ 719 – Văn Điển

TRỢ VẬN HẠM VÀ CỐ XƯỞNG HẠM

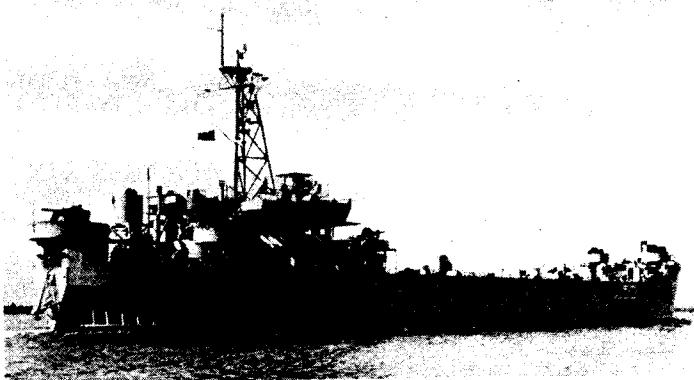

MY THO

HQ 800 – Mỹ Tho

HQ 801 – Cần Thơ

HQ 802 – Vĩnh Long

DA NANG

VINH LONG

ĐƯỜNG VẬN HẠM

HQ 500 – Cam Ranh

HQ 501 – Đà Nẵng

HQ 502 – Thị Nại

HQ 503 – Vũng Tàu

HQ 504 – Qui Nhơn

HQ 505 – Nha Trang

THI NAI

QUI NHON

HẢI VÂN HẠM

HQ 400 – Hát Giang

HQ 401 – Hàn Giang

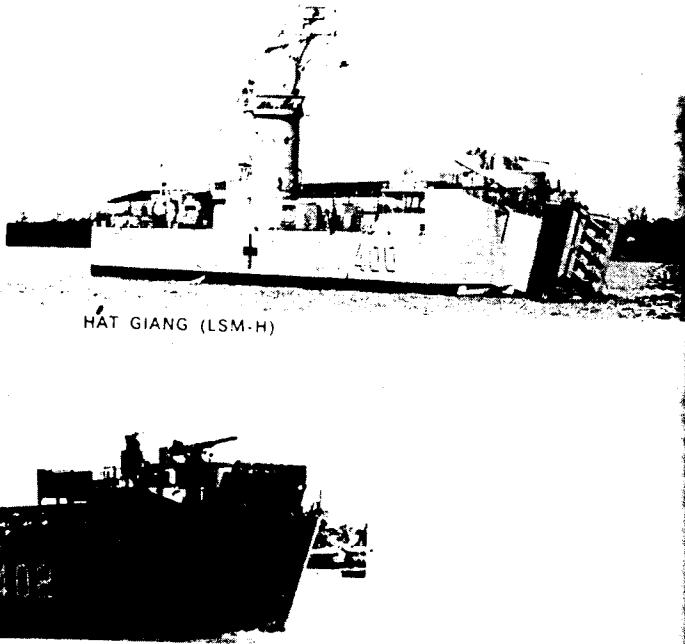
HQ 402 – Lam Giang

HQ 403 – Ninh Giang

HQ 404 – Hương Giang

HQ 405 – Tiền Giang

HQ 406 – Hậu Giang

GIANG PHÁO HẠM

HQ 327 – Long Dao

HQ 328 – Thần Tiễn

HQ 329 – Thiên Kích

HQ 330 – Lôi Công

HQ 331 – Tâm Sét

TRỢ CHIẾN HẠM

HQ 225 – Lê Trọng Đạm

HQ 226 – Nguyễn văn Trụ

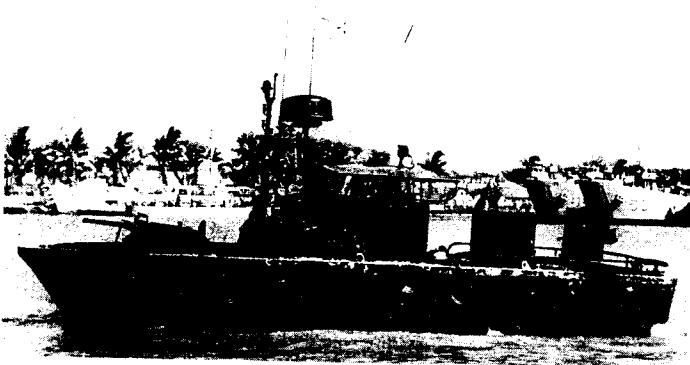
HQ 227 – Lê văn Bình

HQ 228 – Đoàn ngọc Tăng

HQ 229 – Lưu Phú Thọ

HQ 230 – Nguyễn Ngọc Long

HQ 231 – Nguyễn Đức Bổng

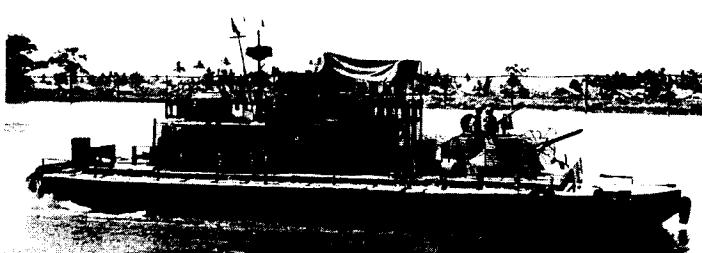

PBR

Ngoài các chiến hạm kể trên, Hải quân Việt Nam còn được trang bị 19 Giang Vận Đinh (LCU), 107 Duyên Tốc Đinh (PCF), 293 Khinh Tốc Đinh (PBR) và một số lớn các tiểu đinh khác thuộc quyền sử dụng của các giang đoàn Ngăn chặn, Tuần Thám, Thủy bộ, Xung phong v.v...

* MAI VÀNG

(Theo Jane's Fighting Ship).

MONITOR

LD 10

NHỮNG CON CÁ MẮC NƯỚC MẶN

GIANG HỮU TUYỀN

Ở miệt Bạc Liêu, vào đầu mùa gặt, rơm trôi đầy trên mặt các kinh rạch dẫn ra các con sông. Những cọng rơm còn tươi màu. Những cọng rơm của những nhánh lúa chín sớm được đập vội để làm cỏm dẹp hay để nấu cháo ăn đêm. Bữa ăn đêm thường bắt đầu từ lúc trời nhá nhem tối, và kéo dài cho đến khoảng chín, mười giờ. Đề tài thường là câu chuyện về mùa màng, cá mắm. Nàng Hương, Bảy Giá, Nanh Chồn một công bao nhiêu giạ. Ba Trăng tại sao bông nhiều mà ít hột. Công gặt đồng ken vào khoảng ngày nào...

Trong khi người nông dân vùng Bạc Liêu quây quần bên nồi cỏm dẹp, nồi cháo đêm, hay bận rộn lo toan cho công việc của những ngày mưa trước mặt, thì lũ cá đồng cũng bận rộn không kém. Chúng tìm cách tránh những ngày khô han siccus đến. Bằng mọi giá, chúng phải vượt thoát đồng cạn xuống đia, vào kinh, vào rạch. Lũ cá nếu không sa vào các miệng hầm lảng lẩy, quyến rũ, nếu có khả năng nhảy qua khỏi các khạp da bò chôn giữa các bờ ruộng, thì may ra chúng xuống được các đia sâu, và sống ở đó cho đến cuối những ngày tháng hạn. Xui rủi hơn, chúng ra tới các đường nước dẫn vào kinh rạch.

Nhưng tại sao người ở miệt này lại cho là xui rủi khi lũ cá thoát được đồng khô để vào kinh rạch, ra sông, ra biển. Ất hẳn là phải có lý do.

Từ Sóc Trăng trở xuống (nếu tôi nhớ không lầm) thì vào mùa đó, nước sông đã khá mặn, không còn lợ lờ ngọt như những tháng mưa nhiều trước đó nữa. Cá đồng là loại cá sống ở nước ngọt. Cá đồng không thể nào "*hồn nhiên*" sống trong vùng nước mặn như các loại cá sông, cá biển được. Vì bản năng sinh tồn, lũ cá đồng đã "*nén lòng đau*" lìa bỏ nơi chôn nhau cắt rún, sau bao nhiêu tai ương khổ ái, chúng đã tới được nơi "*tạm dung*".

Những giờ phút đầu của cuộc đời "*khách trú*", mắt các chú cá kia lúc nào cũng cay xè. Có lẽ vì các chú quá nhớ nhà, quá thương tưởng đời sống phảng phiu nơi các cánh đồng thênh thang xưa cũ. Những tuần lễ sau đó, các chú chẳng ăn uống gì nhiều nên bụng các chú lúc nào cũng cảm thấy nhẹ hảng, nôn nao. Có lẽ vì nơi ăn chốn ở còn lạ lẫm, còn lung bung quá.

Rồi mọi việc sẽ êm xuôi thôi. Như hồi đó từ ruộng này qua ruộng khác vậy mà!

Nhưng ngày này đến tháng nọ, các chú mới khám phá dần ra rằng mọi việc không êm xuôi như các chú tưởng. Các chú mỗi ngày một yếu đuối, bạc nhược. Thân thể mỗi ngày một còm cỏi, tong teo, xương xẩu. Dù rất cố gắng, các chú cũng không thể nào tung tăng bơi lội như xưa được. Màu sắc, mùi vị chung quanh không ngọt dịu, thân thiết mà hình như lúc nào cũng sắng lè, mặn đắng. Thần trí các chú lúc nào cũng nặng chich, bứt rứt. Các chú ăn in thể ai ăn. Các chú thở in thể ai thở. Các chú sống mơ hồ ở một cõi sống khác.

À thì ra các chú đã hoàn toàn bị bứng ra khỏi xóm làng, ra khỏi quê hương. Các chú đã sống trôi nổi, dật dờ, rầu buồn trong một môi sinh khác mà xem chừng các chú không có khả năng thích hợp. Các chú là những con cá nước ngọt bị mắc nước mặn mà! Tạo hóa đã bất công xô đẩy các chú vào tuyệt lột. Càng đẩy dưa, càng đớn đau...

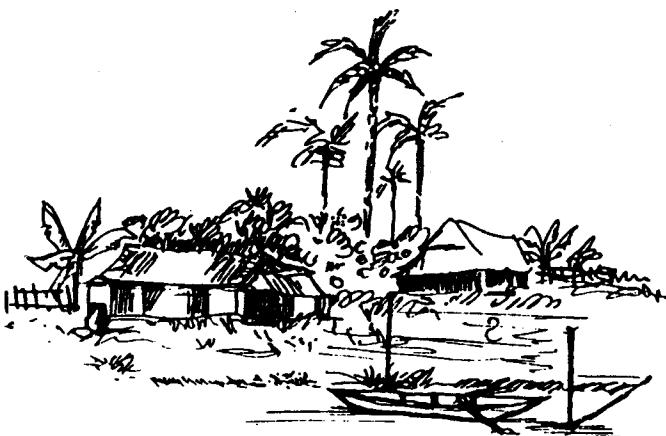
* * *

Cứ mỗi năm, vào mùa xuân, mùa của hoa xinh, của cây xanh, của cỏ đẹp là mùa "*nát tan*" của thân thể. Hết ngứa mắt, rồi lại ho. Dứt ho rồi lại sổ mũi,

ngột thở, hắt hơi. Có khi chừng ấy thứ lại xảy ra cùng một lúc.

Tôi bị dị ứng với hoa cỏ, với thời khí của xứ này.

Từ những ngày cuối mùa đông, tôi cảm thấy thân thể mình run rẩy, mặc dù cái rét mướt tai ác đã không còn nữa.. Từ những buổi sáng thức dậy nhìn những đợt lá nhú mầm, căng sức sống, tôi đã thấy cuống họng mình nhột nhạt. Đúng ra tôi không chỉ bị dị ứng với mùa xuân, với hoa cỏ, với đất trời ở đây, mà hình như với cả nhiều thứ khác, nhiều lãnh vực khác, dù hình thức dị ứng có khác nhau. Có thể nó không là cơn ho sặc sụa, không là cái ngứa mắt rách da. Có thể nó chỉ là một nụ cười gượng méo mó, một ánh mắt ngu ngơ. Có thể là một nỗi niềm, một tâm sự. Có thể nỗi niềm đó, tâm sự đó chưa tỏ lộ, khi ẩn, khi hiện, khi chìm, khi khuất...

Một ngày qua là một ngày lớp dị ứng kia thêm dày đặc. Mỗi ngày qua, mỗi một lũy tích, mỗi một gia tăng. Hình như nó đang tàn phá thể xác tôi. Tôi chưa ốm yếu tong teo, xương xẩu. Tôi chưa cõm cỏi, bắc ngực. Nhưng tôi linh cảm rằng thân phận tôi không khác gì các chú cá nước ngọt bị sống lưu đày trong vùng nước mặn.

Có khác chăng là cái ý chí cố bám víu vào hy vọng: nếu một mặt các lớp dị ứng tàn phá con người vật chất của tôi, thì một mặt khác giúp tôi thăng hoa tinh thần, giúp tôi cảm nhận cái phận chùm gối, cái thân ăn đậu ở nhờ.

Thì ra khi bị văng ra khỏi quê hương, cá thể tôi bật nổi lên đặc tính rõ rệt: một vật chất, một tinh thần. Tôi còn ham sống, còn thiết làm việc, có lẽ nhờ con người tinh thần thăng lướt được con người vật chất. Khi mà con người tinh thần bị đốn ngã thì cũng chính là khi tôi sống như đã chết: trôi nổi, dật dờ, rầu buồn

chẳng khác nào như những chú cá giữa giòng nước sắng lè, mặn đắng.

Cái tinh thần trừu tượng của con người chất chứa cái gì mà lại có khả năng ghê gớm thế? Niềm hy vọng trở về quang phục Quê Hương? Nỗi ước mơ được nhìn ngắm lại bầy cò tráng bay trên thửa ruộng dài, lúa trĩu hạt? Hay bàn tay lẩy bẩy của người mẹ già lần mò giữa khoảng vườn xanh thơm ngát hoa bưởi, hoa cam? Hay lòng kiêu hãnh được sống dàm mình trong giòng lịch sử kiêu hùng của dân tộc?

Cũng có khi cái tinh thần trừu tượng ấy chỉ là ánh mắt, nụ cười, làn môi của người nữ ở trời Đông thương mến. Cũng có khi là hương vị tách cà phê, tô hủ tiếu của người Tàu già trong một cái quán cốc ở đầu một con hẻm. Cũng có khi là bầu không khí sảng ức, lành lạnh của những ngày mưa ở một thị trấn xa xôi, hẻo lánh. Cũng có khi là hình ảnh lầm liêt, oai nghiêm của đoàn thanh niên ra trận mà lòng không chút hận thù chủ nghĩa...

Xem ra như vậy cốt túy tinh thần cao trọng biết là dường nào.

Khi mà điểm cốt túy không còn nữa là khi con người đã biến chất, thay hình. Họ đã tự đánh mất căn tính của mình, tự đào hố ngăn cách với Quê hương bản quán, tự xóa lấp lối quay về tổ cũ. Đứt đuôi. Dứt khoát. Họ đã trở thành con người khác đoạn tuyệt với con người quá khứ.

Khi đó những triều sóng dữ xua đầy, quật ngã đồng bào ruột thịt, anh em máu mủ không một chút mảy may nào làm họ xúc động. Họ làm ngơ trước mọi biến động lớn lao của đất nước, chỉ ham hố lao đầu vào những sinh hoạt thuần kinh tế, vụ lợi mà thôi.

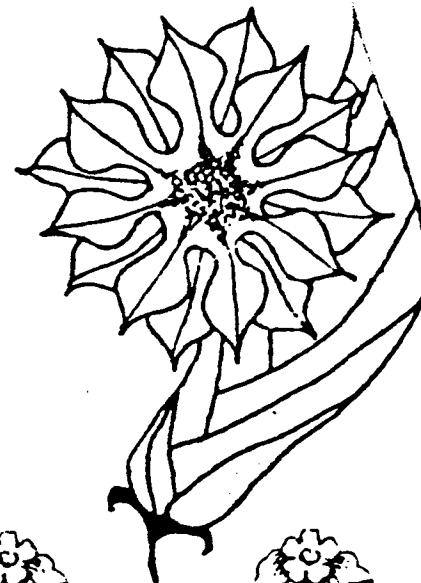
Ở một góc nhìn nào đó, họ là những con người không bị dị ứng. Nhưng đồng lúc, ở một góc nhìn khác, chính họ đã tự nguyện lưu đày vĩnh viễn, sống thường xuyên trong trạng thái dị ứng kinh niên.

Cái đau ở chỗ là thật ra họ cũng đã bị dị ứng mà không hề hay biết. Chất nước mặn chỉ tạm thời chưa phát tác. Đến một lúc nào đó, tay đã yếu, chân đã run, lòng đã nản, thì họ mới biết rằng quả tình họ đã thiếu sót quá nhiều bốn phận trong việc xây đắp lối về quê cũ, gieo trồng tin yêu, gầy lại giàn hoa thiên lý...

Chừng ấy có muộn màng quá không để cùng nhau làm lại từ đầu.

GIANG HỮU TUYỀN

Thơ

Ước Nguyện 20 Năm

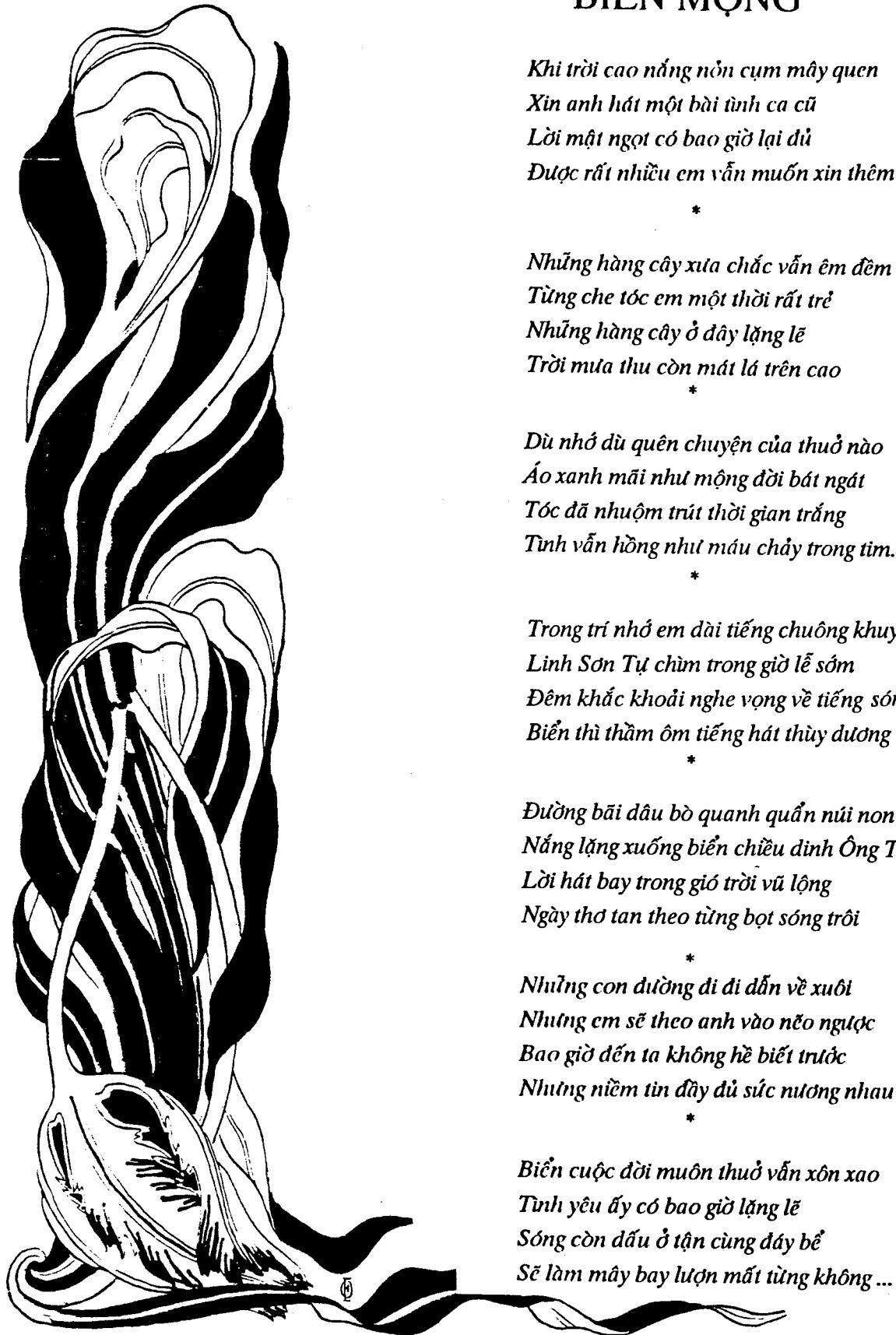
*Hai mươi năm nuôi mộng hồ hải nghiệp
Sóng uy linh vang vọng mãi thời gian
Cùng hồn thiêng sông núi với giang san
Hun đúc chí nhũng trai hùng nước Việt.*

*Đất linh thiêng dưỡng sinh người tuấn kiệt
Giống Lạc Hồng lập quốc giúp dân yên
Nỗi chán người xưa một thuở trung kiên
Bao hải chiến đã lừng danh Nam Hải.*

*Trang quốc tổ như vẫn còn sống mãi
Hung Đạo Vương vạn kiếp sủ son ca
Gió cuốn dâng triều sóng vỗ nở hoa
Đua trai Việt trên đường về dựng nước.*

Vũ Tố Nguyễn
(Ohio Hè 89)

BIỂN MỘNG

Khi trời cao nắng nồng cụm mây quen
Xin anh hát một bài tình ca cũ
Lời mật ngọt có bao giờ lại đủ
Được rất nhiều em vẫn muốn xin thêm

*

Những hàng cây xưa chắc vẫn êm đềm
Từng che tóc em một thời rất trẻ
Những hàng cây ở đây lặng lẽ
Trời mưa thu còn mát lá trên cao

*

Dù nhớ dù quên chuyện của thuở nào
Áo xanh mai như mộng đời bát ngát
Tóc đã nhuộm trút thời gian trăng
Tình vẫn hồng như máu chảy trong tim.

*

Trong trí nhớ em dài tiếng chuông khuya
Linh Sơn Tự chìm trong giờ lễ sớm
Đêm khắc khoải nghe vọng về tiếng sóng
Biển thì thầm ôm tiếng hát thùy dương

*

Đường bãi dâu bò quanh quẩn núi non
Nắng lặng xuống biển chiều dinh Ông Thượng
Lời hát bay trong gió trời vũ lộng
Ngày thơ tan theo từng bọt sóng trôi

*

Những con đường đi đi dẫn về xuôi
Nhưng em sẽ theo anh vào nõn ngọt
Bao giờ đến ta không hề biết trước
Nhưng niềm tin đây đủ sức nương nhau

*

Biển cuộc đời muôn thuở vẫn xôn xao
Tình yêu ấy có bao giờ lặng lẽ
Sóng còn dấu ở tận cùng đáy bể
Sẽ làm mây bay lượn mất từng không ...

* NHƯ CHI

(8/7/1989)

NHỮNG CÁNH BÈO TAM THẬP: VỀ NHỮNG ĐÀN ANH LỚN

NGUYỄN TƯỜNG PHONG

Ở đâu có bã vinh hoa và mồi thơm tiền bạc
chúng tôi thấy các đàn anh ở đó. Khốn thay cho quê hương nghèo đói, đã chẳng có gì ngoài các anh và chúng tôi như những kho tàng để khai thác thì lại bị chính các anh chăm chỉ khai thác. Ngoài Bắc Việt Nam có những thiên tài đốn mạt, trong Nam không kém, đầy rẫy những anh hùng quân phiệt. Cả hai miền, nếu gộp lại tất cả những khuôn mặt đậm nét đó chưa chắc đã đủ khả năng để xây dựng đất nước huống chi là chia cắt và đâm chém nhau. Một nửa quê hương được những thứ đỉnh cao trí tuệ ôm áp đến tột, đem cả đất nước phục vụ cho một chủ thuyết ngoại lai vô thần. Nửa còn lại tưởng rồi sẽ khá, thế nhưng các anh cũng chẳng khác gì, độ một trăm khuôn mặt các đàn anh lớn mà đẹp đẽ cả một cơ đồ đầy gầm vóc.

Chỉ cần một chút tinh, một tâm hồn đẹp nơi các anh thì mọi việc có lẽ đã khác. Khốn thay! Tình cho đất nước sao hơn được quyền hành và lợi lộc cá nhân. Tâm hồn đẹp, đâu phải ai cũng có? Kể cũng lạ là trong ngàn ấy năm mà các anh không làm được một chuyện gì đáng làm mà chỉ toàn những điều không nên. Tại các anh không có tâm hồn? Tại các anh thiếu khả năng? Hay có lẽ tại chúng tôi hèn nhát. Chẳng câu trả lời nào thấy ổn bằng những nhận xét trung thực về các anh. Nếu chúng tôi hẳn học thì không phải vì vô lẽ mà là đã vô cùng lịch sự chỉ dám hẳn học thôi chứ chưa phũ phàng. Thế nhưng các anh đừng tiếp tục khinh thường chúng tôi nữa. Người ta nói tuổi trẻ Việt Nam thiếu một lưỡi kiếm. Điều đó có thể sai. Nhận xét các anh

không gì rõ bằng nhìn những điều các anh đã làm trong suốt những năm dài khói lửa. Chúng tôi đã ai kẽ được bao nhiêu trường học, nhà thương, xưởng máy các anh đã làm. Bao nhiêu con đường đã nối? Bao nhiêu chính sách thuộc loại quốc thái an dân được khai sinh? bao nhiêu tâm huyết và trí óc cho kinh tế và đời sống dân lành? bao nhiêu gia đình binh sĩ, công chức nghèo khổ được nâng đỡ? bao nhiêu chính sách giáo dục được điều nghiên? Bao nhiêu tuổi trẻ được hướng dẫn để trở thành những cán bộ yêu nước thương dân cho đất nước? Và còn rất nhiều, nhiều lắm để được cải thiện. Có nhìn lại mới thấy các anh tệ hại, các anh quá "yếu" chưa đủ

kilo để làm những công việc của những người lãnh đạo. Các anh tự đưa ra hình ảnh là những kẻ chỉ đường u tối. Chẳng góp được một chút gì giá trị cho nhu cầu dân tộc mà bất cứ người lãnh đạo sáng suốt nào cũng phải thấy, phải tìm kiếm và gắng sức. Một người mõi chút, chỉ một chút tâm hồn cũng đủ khá. Trời ơi, thế mà không có được một tâm hồn cho ngàn ấy khuôn mặt.

Không làm tốt được thì thôi, các anh lại còn phá nát đất nước đã từng mòn mỏi vì chinh chiến, gây bao tội lỗi cho muôn người. Có bao nhiêu thằng lính trẻ đã chết tan xác vô ích? Bao nhiêu thanh niên sa vào con đường hút sách, nghiện ngập vì đường dây cẩn sa, ma túy nằm trong hệ thống tham nhũng, bao nhiêu cán bộ nồng cốt chấp nhận hối lộ, tham ô vì đời sống túng thiếu, bao nhiêu người buông xuôi vì họ biết chỉ được nhận những bất hạnh nếu đi ngược lại những định chế và lề lối thối nát mà các anh chẳng bao giờ cố tâm sửa đổi. Hay chính vì các anh muốn thế?

Ôi đó là sự thật? có thể là như thế? có thể có những con người hèn và tả như vậy? Họ là những đàn anh lớn, những nhà diu dắt vô tiền khoáng hậu cho một quê hương trong cơn đau yếu. Những vinh hoa, phú quý. Những danh vọng bạc tiền. Có cái gì vĩ đại hơn quê hương nếu tâm hồn của các anh biến mất rung động. Rõ ràng là cái phần chủ yếu trong đáy tâm hồn của một lãnh tụ yêu nước giống không thể tìm thấy nơi các anh. Các đàn anh lớn! Quyền hành được hả hê xưng tụng. Lon lá chức tước được mùa trổ cành lá xum xuê. Bốn năm nhảy vọt từ Đại tá đến Trung tướng mà trận địa chỉ thu gọn từ Lai Khê đến giữa đường Hồng Thập Tự. Ba năm bốc phủ điều từ Trung tá đến Thiếu tướng với kinh nghiệm chiến trường là con số zero vô định khởi đi từ đầu đường Công lý tới cuối đường Công lý nhưng có ngã rẽ qua tòa Đại sứ Mỹ. Bất mãn là phải mẹ! Võ Bị Đà Lạt sau bốn năm hạ sơn văn võ song toàn, hồn cứng như đá, xác thân được luyện tập để hứng đạn. Ra trường thiếu úy đánh trận đến không có giờ lấy vợ mà chỉ ngoi lên được cái trung úy. Thế đã là may nếu không ăn đạn lòi ruột hay gãy cổ để được lãnh cái thê loại ba. Cử nhân luật ra trường làm thư ký ngân hàng với lại nhân viên tổng cục tiếp tế đi

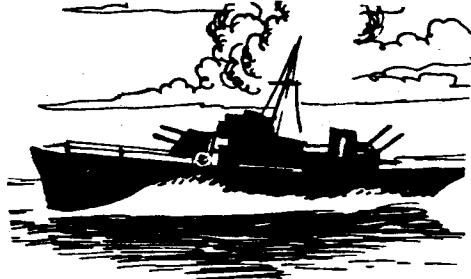
khám chuột trong kho gạo. Đốc sự trẻ phải có tiền qua Ngài Thủ tướng mới được gần Saigon. Còn vớ vẫn thì ôm mảnh bàng đến một tỉnh lẻ loại “đêm buồn” làm việc dưới quyền quan Tỉnh có cái bằng “Diplôme” từ thời đất nước chưa chia cắt. Lạy chúa tôi! luật lệ hành chánh trong trường dậy vắt xuống sông cùng với cút đáy vì luật “rừng” của địa phương uyển chuyển hợp với nhu cầu “phục vụ” dân chúng hơn (sic).

Phải nói thật là mấy anh đã không làm được gì, và cũng sẽ chẳng làm được gì nữa vì khả năng chỉ cỡ thế, chỉ biết bày hàng và tranh giành cái đinh chung. Bây giờ có hò hào vung vít hay đánh bóng mạ kền thì cũng chẳng còn ai dám đến gần ngoài đám nịnh thần hư hỏng. Bố bảo một người đàn bà quê khổ sở suốt đời chỉ có chạy giặc đám bảo thằng con trai mình đến gần các anh. Đó các anh thuyết phục được một ông lão già nua có vài thằng con trai, đứa chết trận, đứa tù cải tạo, còn lại một đứa đang lêu bêu trên miền đất mới bỏ hết để theo các anh đi làm “lịch sử”. Sự thật quá rõ ràng. Anh nào còn chút đầu óc thì đừng nên mơ tưởng nữa.

Nhận định rõ hơn về các anh thì phải nói tới một người, mà các anh sợ hơn cả bố. Một người có đủ cả tâm hồn lẫn kiến thức hiểu rõ các anh từ chân tơ kẽ tóc. Người đó là cố Tổng thống Diệm. Ông Diệm biết quá rõ các anh nên lon lá của Quân đội cụ cố tình để dành cho đám đàn em mà cụ hy vọng. T.T Diệm đã thấy rõ nhu cầu của đất nước trong tình trạng khó khăn nên đã “up grade” trường Võ bị và Hành chánh. Ông Diệm đồn cả hy vọng vào một thế hệ mới. Một kế hoạch dài hạn của con mắt có tầm nhìn rộng cho những tháng ngày sắp tới vì cụ biết rõ tẩy của các anh nếu không là khố xanh thì cũng là khố đỏ. Cố Tổng thống Diệm du hiếu vào những năm 45, khi bộ mặt thật của cộng sản còn núp dưới chiêu bài kháng Pháp thì hầu hết những thanh niên với tâm hồn yêu nước đều nằm trong những phong trào kháng chiến chống Tây. Lớp tuổi này đã bị Cộng sản cướp công rồi thanh toán gần hết. Do đấy đã tạo nên một khoảng trống “cán bộ Chỉ huy” nhiệt tình với đất nước bên này sông Bến Hải. Số còn lại rõ ràng là thứ giá áo túi cơm, đi theo Tây hướng hút bơ thừa sữa cặn quên hẳn Quê hương. Đến năm 54 thì mọi việc đã rõ ràng. Những kẻ theo Tây ông ch襍 trở nên “sáng giá”. Chẳng có ai nên họ thành một loại cán bộ nòng cốt cho Miền Nam. ên sự đời! Thật là vận nước. Tây và những kẻ họ là Quốc Gia, Việt Minh là cộng sản, những anh niên yêu nước trong phong trào chống Tây có ch襍 đúng. Còn lại cái số theo Tây, dĩ ên được bọn này sửa soạn để thay thế khi Tây bỏ nước. Tổng thống Diệm thấy rõ. Cụ nhìn thấu

tẩy của đám nhà binh Tây đó. Cụ thấy rõ một cái “gap” nên Cụ lo toan xây dựng một lớp cán bộ mới. Mộng cụ chưa thành thì cụ bị chính đám quân phiệt vô học, giết chết. Điều cụ lo lắng đã xảy ra và những gì cụ xây dựng sau này mới thấy cụ nhìn xa trông rộng. Lớp người mới do tay cụ đào tạo thật sự chứng tỏ cái khả năng khi họ nhập cuộc. Theo thời gian họ từ từ xuất hiện, trội hơn hẳn cái đám đàn anh đã xuất thân lính Tây hoặc “Diplome” Tây. Nhưng vận nước đã đến hồi đen tối cụ Diệm nếu ở lại được vài năm nữa thì cái lớp người được Cụ đào tạo hẳn phải là đúng nơi và đúng lúc. K Hồn thay, vắng bóng nhà lãnh đạo chân chính, đám cán bộ đủ kí lô cả tâm hồn lẫn tài năng, phải ép mình dưới lối chỉ huy của các đàn anh mà thật ra chỉ đáng là học trò của họ về mọi mặt. Và cụ Diệm đã tính đúng, chính những người cụ lo sợ đã thật sự phá nát quê hương. Các đàn anh lớn nói như thế có gì là vô lý. Vì không nói thì biết bao giờ các anh mới chịu nhìn thẳng vào chiếc gương soi mặt và thi thảm với chính mình: “ta dở ẹt”. Thì thôi hãy để yên những vàng son trong ngăn kéo dĩ vắng như một thư trang sức đắt tiền nhưng “démodé” không còn giá trị với thời gian. Hãy im lặng tiếc nuối, đừng để lương tâm uống rượu ảo tưởng mà quay cuồng lối bịch. Hãy dấn ra và mở nhạt, hãy lẩn khuất và chìm đắm cho đoạn cuối cuộc đời được yên ổn. Nếu còn chút liêm sỉ thì dùng thời gian nhảm chán đốt nỗi lòng u uẩn và chờ ngày nằm xuống. Nghĩa trang nào chẳng lạnh lùng? đất người còn lạnh lùng biết mấy? Các đàn anh lớn! đã quá đủ, các anh nên dừng lại, dù đã già còn đủ sáng suốt để xếp súng vì tuổi trẻ chơi bạo và bẩn “tới” hơn nhiều. Tại sao đàn anh lớn không tự gác kiếm để thế hệ thanh niên mới khỏi mắt công trái thảm dọn đường cho sạch sẽ? Đường còn dài, dài lắm, dài như lịch sử Việt Nam. Quyền hành trong tay, phương tiện sẵn sàng, thời gian đầy đủ mà làm không nổi huống hồ chỉ một lớp người loại “bạch diện thư sinh” ngày cày như trâu để sống, đêm về lòng thở hắt những hơi dài mường tượng con đường trước mặt rõ ràng là mạt lộ hoặc nếu không thì cũng chỉ là một thứ ảo tưởng ngút trời. Như thế phải cần nhiều can đảm, phải điên, phải nổi loạn, phải lì, phải đứng trên mọi khuôn thước và ngoài tất cả mọi dự đoán thì mới có thể sống với giấc mơ của nỗi lòng tam thập. Tôi nghiệp chúng tôi! các anh biết thế? Vậy thì xin các anh đừng múa rổn rít. Đừng “tháu” nữa. Ba mươi tuổi đời đâu dễ thua đến ba lần? Nhất quả tam. Người xưa nói vậy. Các anh quá tệ không làm được nhưng cứ bám chặt, đến phút chót mới liều tháu bậy, một ăn lớn hai ăn.. nhỏ, có thua thiệt là dân nghèo, có chết là thanh niên, là đất nước. Các anh hè hấn mẹ gì. Cú tháu 75 cạn láng. Các anh đứng dậy phủi tay

"easy" Vốn các anh còn nguyên. Cú tháo "kháng chiến" ngoạn mục thứ hai vì các đàn anh nhìn thấu tẩy đàn em, coi như vỡ nợ, bây giờ còn lại cái thân xác tả tội và tâm tư đau xót, vốn không còn nêu chúng tôi đánh bạc "kỹ" hơn nhiều. Đánh với xác định của Võ Nguyên Giáp "Không thắng không đánh" sao thua lớn được? Đó là tâm trạng cùi hủi của chúng tôi, không sao tin được đàn anh, không sao phục được dù là "chút íu". Chịu gì nổi khi một ngài xếp phú lít tuyên bố với báo chí: "Ông thủ nghĩ xem, không có tướng lãnh làm sao chống cộng được?" Hoặc tâm sự vi vút kiểu anh ơi, tôi với anh là lính Tây, Tây đi rồi, tôi với anh đánh bài nhờ vốn Mỹ, Mỹ cúp vốn, tôi với anh phuôi tay đứng dậy, chưa bao giờ chúng ta chiến đấu cho quê hương, dân tộc... Tướng "Văn Là" nói thế đấy, nói trình diễn để kéo mìn cho phần mìn vở ca kịch cải lương. Văn Là, Văn Thiệu, Văn Viên, không hiểu còn bao nhiêu kịch sĩ "tướng" dù không có tên Văn ở đâu? Cho đàn em thở với.

Chưa hết, các đàn anh còn lập lòe: "Thôi, bây giờ để những người trẻ làm", cảm ơn sự tử tế đầy đặn mà các anh đã trao lại cho chúng tôi. Nếu ngày trước các anh nói được vậy thì giờ này có lẽ đã khác. Bây giờ có nói cũng bằng thừa, sau 13 năm trôi nổi, các anh mới nhìn thấy mình. Ông Diệm đã thấy các anh từ một phần tư thế kỷ trước. Còn ai nghi ngờ hay chưa tin các đàn anh lớn té tới vạy thì nghe một "đại đàn anh" tâm sự dù là để bảo chữa cho chính mình:

— Trong khoảng gần hai năm trời sau cái chết của Diệm (cố T.T Diệm) cho tới khi tôi trở thành Thủ tướng. Nam VN ở trong một tình trạng chính trị hỗn loạn. Không đâu vào đâu cả. Hết thủ tướng này đến thủ tướng khác. Đảo chính, chỉnh lý là chuyện thường tình mặc dù rất may là ít có máu đổ. Những người Mỹ khó chịu rất nóng lòng để thiết lập một hình ảnh của một tình trạng yên ổn đã cố gắng một cách vô ích để đưa tới những sự cố vấn có ý nghĩa. (bỏ một dòng rưỡi).

Một cách đại cương, đây là trớ ngai: Rõ ràng là ông Tổng thống không được dân ưa là T.T Diệm đã nắm quyền trong một thời gian khá dài và bỗng bị giết đi một cách đột ngột. Người Mỹ đã tạo ra một lỗ hổng chính trị, mà chỉ có Cộng sản có thể lợi dụng được.

Chúng tôi, KHÔNG ĐỦ KHẢ NĂNG để đắp cái lỗ hổng chính trị đó bởi vì chúng tôi KHÔNG BIẾT LÀM GI CẢ. Chúng tôi đi từ một quốc gia thuộc địa của Pháp đến một quốc gia dưới ánh hưởng của người Mỹ, sự chuyển tiếp từ độc lập kiểu Pháp đến Độc lập kiểu Mỹ quá vội vàng đến nỗi mà chúng tôi chẳng có cơ hội để HỌC HỎI NGHỆ THUẬT TRỊ NUỐC mà không có sự áp đặt của ngoại quốc... (bỏ 7 dòng để tội cho Mỹ). Chúng tôi CHUA BAO GIỜ "HỌC HỎI" để kiện toàn một chính sách, chỉ biết đại khái nghệ thuật dập tắt chống đối. Tùy cơ ứng biến, thường thường thì đảo chính là tất cả những gì chúng tôi có thể nghĩ được cho một quốc gia bị chi phối bởi ngoại nhân. Nếu những người Mỹ đầu tiên đến để "DẬY DỖ" chúng tôi "nghệ thuật trị nước", nhất là nghệ thuật hứa hẹn trong việc cai trị. Kết quả cuối cùng đã có thể khác...nhiều... (Nguyên văn, "Hai mươi năm, hai mươi ngày" xuất bản 1976 của Nguyễn Cao Kỳ trang 45-46).

Giờ ơi, thủ tướng nước Việt Nam Cộng Hòa, khuôn mặt lớn của một quốc gia mười năm sau nhận là "Tôi chẳng biết gì cả" tôi chưa được "dậy dỗ" để điều khiển Quốc gia, "Tôi không đủ khả năng" trong cái hoàn cảnh đó, lỗi chẳng phải ở tôi mà là lỗi ở ông Mỹ. May ông chẳng chịu dạy dỗ tôi gì hết. Tuy vậy tôi nghèn nghẹn Thủ tướng thì cứ việc ngồi...vì...vợ tôi khoái và O.K.

Những cánh bèo phiêu bạt, đó là những đàn anh lớn của chúng ta. Nên đợi chờ để họ dần dắt nữa hay không??? Các đàn anh lớn, đáng lẽ đoạn viết về các anh chưa dừng lại ở đây thế nhưng T. vừa tâm sự: "Thôi, chuyện đã xảy ra rồi, mười mấy năm rồi bạn không nên mất thời giờ nhiều và những đàn anh của chúng ta." Trong ý nghĩ T. tôi phải hiểu như bạn muốn tôi nhìn về đám đàn em đang lên, nên dành nhiều thời giờ cho những người em trẻ tuổi 20. Không nên khơi lại cái dĩ vãng vốn đã nát lòng. Nhắc nhở tới chỉ làm thêm day dứt. Này, những người tam thập! Bạn đau lòng, tôi cũng đau và biết bao bạn bè chúng ta đau. Mọi người rên xiết với tâm tư mình mà ngoài mặt vẫn cứ "tỉnh bơ" như thường. Khóc không nổi, cười không nổi, vậy chỉ còn được nói và tôi sẽ chỉ nói một lần. Như đã minh xác, nói như một giải quyết cần thiết dù làm các bạn buồn hay nhiều người khác buồn, xin thứ lỗi. Vì tôi chỉ có một ý nghĩ trong đầu muốn nói cùng các bạn là các bạn đừng mặc cảm, nhiều người tam thập "dừ" hơn những đàn anh lớn rất nhiều. Hãy đứng dậy. Chúng ta không chờ đợi những đàn anh đồn mạt.

NGUYỄN TƯỜNG PHONG

Tiểu Ngạo

LƯU ĐÀY

Mai Vàng

Thẩm thoát mà đã 20 năm kể từ ngày chúng ta từ giã ghế nhà trường để bước chân vào quân đội. Thật ra thì hầu hết đều đã bị chi phối bởi luật Tổng Động Viên sau trận Tết Mậu Thân 1968 và lý do chính là : học dốt. Bởi nếu khá thì không ai dại dột gì mà gia nhập đảng Kaki trong giai đoạn "dầu sôi lửa bùng" ấy. Nói như vậy thì có vẻ hơi dụng chạm những bạn nào hăng diện việc "đi quân dịch là thương nòi giống". Nhưng sự thật thì thường hay mất lòng. Biết vậy mà cũng vẫn cứ nói thật. Do đó việc chọn đi lính HQ của các bạn cũng là một việc làm có tính toán. Thứ nhất, dù sao HQ tương đối cũng "sạch" và "thơ" hơn các lính khác. Thứ hai là bộ tiểu lê vẫn bắt mắt mấy em Gia Long, Trưng Vương hơn và còn nhiều lý do "an toàn" khác nữa. Có phải vậy không các bạn ?

Ngày xưa, lúc tại hạ học lớp Đệ Thất Võ Trường Toản, cái trường rất ư là dễ thương ở gần sở thú, một hôm, đến gần nhà thằng bạn trong cư xá Cửu Long, gặp dịp anh nó vừa đi tu nghiệp ở Mỹ về, áo dạ đen, nón tráng, cặp lon vàng chói viền tay áo. Ôi, sao mà đẹp và oai nghi đến thế. Và tại hạ khoái HQ từ đó. Nhưng sau khi bị lưu đày ra Nha Trang học lớp Hải Nghiệp, mân khóa ra trường xuống tàu đi chuyến công tác đầu tiên trong đời lính thủy thì mới nhận thấy hối hận :

Ôi biển cả giờ đây ta mới biết

Mông hải hồ giết chết cả đời ta.

Mấy tên nhạc sĩ, thi sĩ, văn sĩ viết về HQ đều lão cả. Tàu lắc lư thì ói lên ói xuống tới mệt xanh mặt vàng chớ ở đó mà ngắm trăng sao, nhìn hoa biển. Nhiều hôm chuyến công tác bị bộ Tư Lệnh Hạm Đội gia hạn thì tha hồ mà ăn cơm với cháo vì thực phẩm tươi đã cạn mà tàu thì chưa được tiếp tế kịp. Vậy mà lúc về bến, đi với đào cứ khoe ầm lên là ta đây ngon lành lắm. Bởi thế "sử dân gian" trước 75 có 2 câu thơ truyền tụng.

Đường nào dài bằng đường Trần Hưng Đạo.

Linh nào xạo cho bằng linh Hải Quân.

Thậm chí còn có bức tượng thánh tổ HQ đặt trước BTL đứng cầm kiếm chỉ xuống sông Sài Gòn mà phán rằng :

"Dầu ở dưới đó nhiều lắm các con đi, có bán thì nhớ chia nhau cho sông phẳng".

Ồ, nói tới bán dầu thì chắc có lẽ các bạn đã từng ở Hải Đội, Giang Đoàn, nhặt lấm. Đừng lo, tại hạ hứa sẽ không mét với Đô đốc Tư Lệnh đâu. Với lại đạo này Tư Lệnh nhà ta đang bận rộn chạy xông xáo khắp nơi để mong "làm việc bự". Đã lâu lắm rồi chúng ta không có dịp cầm tới cái kính lục phân "bắn" lên trời để làm những bài toán thiên văn thì cũng nên cho phép mấy ngôisao già, cô đơn, xet qua, xet lại trước khi rơi rụng chư.

Mấy tháng trước tình cờ đọc được lá thư ngỏ của Ủy Ban Vận Động kết hợp các Hội Đoàn HQ đăng trên tờ Hoa Thịnh Đốn Việt Báo, tại hạ bỗng nhớ tới những "Câu Chuyện Dưới Cờ" ngày xưa của Đô Đốc Tư Lệnh thường do các SQ/CTCT đọc vào mỗi buổi lễ thượng kỳ sáng thứ hai tại đơn vị. Kêu gọi đoàn kết bấy giờ nó cũng nhảm như kêu gọi các quân nhân giữ gìn quân phong quân kỹ vây. Bởi vì càng kêu gọi càng lộ rõ sự phân hóa trầm trọng. Theo tại hạ thì cứ để cho các Hội đoàn mặc sức "trăm hoa đua nở". Hội nào "cà chớn" thì sẽ đương nhiên bị tự đào thải ngay. Thằng lính khờ khạo nhất của năm 75 cho đến giờ này nếu còn sống ở hải ngoại thì chắc cũng không đến nỗi nào ngu dốt lấm đâu. Do vậy, xin ai đó đừng cố gắng làm lãnh tụ khi tự mình cảm thấy không xứng đáng là lãnh tụ. Danh từ đoàn kết lâu nay đã bị hiếp dâm hơi nhiều, nên cho nó nghỉ thở đôi chút để lấy lại sức.

Tại hạ nhập vùng này gần 10 cuốn lịch, nghe cũng nhiều mà thấy cũng lắm, kể chiến đấu thật sự thì không ồn ào mà người thường hay hô hào chống Cộng ầm ĩ thì chưa chắc là người quốc gia chân chính. Và chả biết có phải vì chán nghe quá nhiều diễn văn đao to búa lớn của mấy cậu mợ trong ban tổ chức hay không mà hằng năm số lượng người tham dự biểu tình 30-4 cứ giảm dần. Trong khi đó thì dạ vũ nào cũng đông nghẹt nam phụ lão ấu. Có thể dân Mít ta quá ưa thích thể thao và ham chuộng võ thuật nhưng vì phải đi cày kiếm cơm hàng ngày nên chả có thể "tập dượt tay chân" vào mỗi tối cuối tuần nơi vũ trường hoặc mấy party công cộng mà thôi. Dân trong nước cũng ganh đua không kém. Phong trào "múa đôn" phát triển rầm rộ theo đúng chỉ tiêu của Đảng nhằm mục đích tạo không khí "Sài Gòn ngày xưa" ngõ hẻm lối kéo bọn "áo gấm về làng", đem đồ la xanh về xây dựng xã hội đỏ. Có người đã từng là chỉ huy trưởng một đơn vị nổi tiếng trong Hải Quân lúc trước, mỗi ngày nào cắt máu ăn thè, tuy vẫn bối rối chống Cộng ầm ĩ trên báo chí vậy mà bây giờ đây lại đi đi, về về VN để buôn bán, kiếm chác. Bộ mặt cởi mở, đổi mới giả tạo của bọn Cộng sản đã lộ nguyên con cho thế giới thấy sau khi Đặng Tiểu Bình cho xe tăng cày nát thân thể của các sinh viên tranh đấu đòi tự do, công lý.

"Đừng nghe những gì Cộng sản nói mà hãy nhìn kỹ những gì Cộng sản làm".

Ít ra, cựu Tông Tông của chúng ta cũng đã phán một câu có lý.

Tại hạ chưa tốt nghiệp Đại học Mỹ nhưng đã ra trường Đại học Máu. Do đó, với Cộng sản, tại hạ tương đối cũng có tí kinh nghiệm. Ta không đề cao Cộng sản nhưng cũng đừng đánh giá bọn chúng quá thấp. Chửi rủa Cộng sản trước dinh Tổng Thống Meko không "ép phê" nhiều bằng mấy câu đòn dao của các trẻ em VN đâu. Vậy, đánh Cộng sản thì phải cố đánh trúng chỗ nhược của bọn nó. Chứ vỗ công chưa đủ mà bày đặt múa may quay cuồng thì "ôm đầu máu" là cái chắc.

* * *

Ồ, ngày đại hội Lưu Đày mà tại hạ lại đi lan man, lạc đê, lạc quê. Đúng là tiểu ngạo. Vậy xin hai chữ đại xá.

Mai Vàng

QUYỀN TU HỮU

Ông Tù Trưởng của một bộ lạc theo học tiếng Anh với một Vị châm tu đã lâu, nay nói đã kha khá. Một buổi chiều cả hai đang đi dạo trong rừng, viên Tù Trưởng bỗng thấy một thằng mọt đang nằm trên bụng của vợ ông gần một lùm cây. Viên Tù Trưởng giận dữ, la hét om xòm. Vị châm tu vội vàng kéo viên Tù Trưởng đi nơi khác và nói với giọng ôn tồn:

- Có gì đâu mà giận dữ như vậy. Người đó đang đạp xe đạp mà.

Vिन Tù Trưởng sừng sộ:

- Nhưng thằng đó đang đạp chiếc xe đạp của tui.

TÌNH NGHĨA VỢ CHỒNG

Trước giờ lâm chung, bà Cả nói với chồng bằng giọng đầy hối hận:

- Mình à, thật em có lỗi với mình. Trước giờ em nhắm mắt, em muốn thú tội với mình để lúc chết linh hồn em được nhẹ nhàng. Ba đứa con của chúng ta thật ra không phải là con của mình mà là con của chú Năm tài xế. Xin mình tha tội cho em.

Ông Cả giọng buồn rầu:

- Anh sẵn sàng tha thứ cho mình. Thật ra anh cũng có tội với mình. Nếu mình sẵn lòng tha thứ thì anh nói cho mình nghe.

Bà Cả gật đầu:

- Em sẵn sàng tha thứ cho mình.

Ông Cả nói:

- Một lần nữa xin mình tha thứ cho anh. Chén thuốc mình vừa uống, anh có bỏ thuốc chuột vào đó.

T CÁNH CHIM RƠI

Vũ Hoàng Việt Ly

tặng S.V.S.Q/H.Q. Lưu Đà Kỷ niệm hai mươi
chỉ bất khuất, tim kiêu hùng

Thu Giang mở tung cánh cửa sổ phòng mình / muốn gió lùa vào chuyển đổi không khí trong phòng. Cả đêm qua nàng không ngủ được, / trong tưởng nhớ ngày quốc hận 30/4 của quê hương trong những ngày xa xú như còn trù nặng lòng người.

Tối hôm qua Thu Giang và chị Minh Tâm / hoay đến khuya sửa soạn cho bàn thờ tổ / c. Hai chị em lau chùi cái tủ đựng sách để bàn thờ. Chị Minh Tâm trải chiếc khăn trắng / lên nóc tủ. Thu Giang mất cả tiếng đồng hồ / chìu bóng được hai cái chân nến bằng đồng. / đĩa trái cây tươi đặt hai bên trông khá khang / ng. Sau bàn thờ là lá cờ vàng ba sọc đỏ được / sát vào tường tăng thêm nét uy linh trang nghiêm. Chị Minh Tâm đặt một chén gạo ở / giữa bàn thờ để cắm nhang.

Thu Giang đoán chị cũng thao thức suốt đêm / như nàng nên sáng nay chị dậy muộn. Chị / Minh Tâm là chị em bạn dì của Thu Giang, năm / đã ngoài ba mươi chị vẫn chưa lập gia đình, / đầu chị có nhiều người theo đuổi. Thu / Giang biết chị không yêu ai nữa vì chị yêu anh / vô cùng. Anh Dũng vẫn còn trong trại tù / tạo. Hai người sắp lập gia đình thì mất nước.

Thấy cửa phòng của chị Minh Tâm không đóng, lại có ánh đèn, Thu Giang rón rén đẩy nhẹ cửa đi vào. Chị Minh Tâm ngồi ở bàn học xoay lưng về phía Thu Giang. Trên tay chị là tấm hình của anh Dũng, kỷ vật cuối cùng chị đã mang theo trên đường tị nạn. Tấm hình cũ kỹ được để trong một khung bạc nhỏ xinh xắn. Thu Giang đoán chị thả hồn trong mộng, ngại ngần không dám lên tiếng. Chị Minh Tâm có nét đẹp tha thuở, mềm mại. Mái tóc dài đen nhánh xõa xuống bờ vai thon nhỏ làm tăng nét dịu dàng của chị. Chị Minh Tâm ăn mặc giản dị, đơn sơ và rất đồng phong. Thu Giang yêu quý chị từ ngày chị còn là cô nữ sinh trường Saint Thomas. Thuở đó chị mặc áo dài trắng, mắt chị to tròn, trông chị thánh thiện như một vị thiên thần mà Thu Giang vẫn thấy trong những thiệp giáng sinh. Con nhỏ Nancy, bạn học cùng lớp với Thu Giang thường hay thắc mắc sao chị Minh Tâm nghiêm nghị ít nói, chẳng có phần (fun) gì cả. Thu Giang thầm nghĩ làm sao nó hiểu được chị Minh Tâm. Chị kín đáo, dịu dàng bao nhiêu thì con nhỏ Nancy ồn ào, thô bạo bấy nhiêu. Nhất là từ hôm nó cắt tóc cụt ngắn, lại còn chải tóc kiểu chôm chôm, xịt keo dựng đứng cả lên.

Chị Minh Tâm vẫn ngồi đó với tấm hình anh Dũng trên tay. Thu Giang không muốn đánh thức chị ra khỏi những ước mơ chị đang thêu dệt. Chắc chị đang nghĩ đến những ngày anh Dũng về phép và hai người đang đi dạo. Thu Giang đoán thế, vì có lần nàng đọc lén được hai câu thơ của chị làm, để trên bàn học.

*"Bâng khuâng từng bước chân hồng
Bên người chiến sĩ kiêu hùng năm xưa."*

Thu Giang rất thích hai câu thơ này, mặc dù nàng không hiểu rõ lắm câu "Bâng khuâng từng bước chân hồng" là gì. Chắc chị Minh Tâm muốn nói đến lòng chị bâng khuâng, thơ mong lầm khi đi bên cạnh anh Dũng. Còn bước chân hồng thì nàng chỉ đoán hôm đó chắc chị đi đôi guốc màu hồng hay là chị sơn móng chân màu hồng. Còn câu "Bên người chiến sĩ kiêu hùng năm xưa" thì khỏi nói, hồi còn ở Việt Nam, cả xóm trên xóm dưới, ai cũng biết anh Dũng rất hùng, cứ nhìn huy chương lấp lánh trên áo anh ấy là biết liền. Thu Giang đang loay hoay lui ra khỏi phòng thì nàng đụng ngay vào cánh cửa. Chị Minh Tâm nghe tiếng động quay lại hỏi:

- Đêm qua thúc khuya sao dậy sớm vậy em?

- Dạ em không ngủ được, ngày 30/4 làm em nhớ nhà quá!

Thu Giang nhìn chị Minh Tâm một lúc rồi nhỏ giọng tò mò:

- Chắc 30/4 làm chị nhớ anh Dũng?

Chị Minh Tâm đặt bức hình anh Dũng xuống bàn, giọng chị trầm buồn:

- Năm nay kỷ niệm hai mươi năm ngày anh Dũng ra trường Hải Quân và cũng là ngày đầu tiên trong nhật ký chị có tên của anh Dũng.

Thu Giang ngạc nhiên:

- Hai mươi năm về trước? Bộ chị biết yêu anh Dũng hồi chị còn nhỏ xíu?

Chị Minh Tâm mỉm cười:

- Năm ấy chị mới mươi ba. Không, chị đâu đã biết yêu. Lúc đó có lẽ chị thấy quý trọng anh Dũng hơn là yêu. Anh Dũng có nét vừa oai hùng lại vừa thơ mộng nữa cơ.

- Vậy năm nào chị biết yêu? Sao lạ vậy cà em mươi sáu rồi mà không có yêu được đứa nào. Chắc hết người kiêu hùng rồi!

Giọng chị Minh Tâm xa vắng:

- Chị biết yêu có lẽ năm mươi sáu, bằng tuổi Thu Giang bây giờ. Mỗi lần về phép anh Dũng thường chờ chị đi ngang bến Bạch Đằng, chỉ cho chị coi chiến hạm của anh ấy đậu ở bờ sông. Chị và anh Dũng hay ghé uống nước dùa ở một cái quán nhỏ gần bờ sông. Anh Dũng thường đón chị mỗi buổi chiều tan học...

Có tiếng chuông cửa reo làm chị Minh Tâm ngừng kể, chị đứng dậy bảo Thu Giang:

- Em đốt nhang đi, mình sẽ cúng sáng nay. Để chị ra coi ai gọi cửa.

Chị Minh Tâm khoác thêm chiếc áo len ra mở cửa. Thu Giang nghe tiếng chị reo nhỏ:

- Có thư Việt Nam gởi bảo đảm.

Thu Giang nói vọng ra:

- Chắc thư của mẹ em. Em đã viết thư về nhà nói bà cụ đừng gởi thơ bảo đảm chi cho tốn tiền. Việt Cộng thì làm gì có bảo với đảm.

- Không, thư gởi cho chị. Nét chữ lạ lắm.

Thu Giang nghe tiếng chị Minh Tâm cảm ơn ông phát thư và tiếng khép cửa. Có lẽ chị nóng lòng mở thư ra coi ngay nên không thấy chị trở vào trong. Thu Giang đã đốt xong bó nhang, hương thơm ngào ngạt cả căn phòng. Đợi mãi không thấy chị Minh Tâm vào, nàng bèn ra phòng khách để coi thư của ai mà chị Minh Tâm vui quá quên hẳn cả việc cúng kiến.

Thu Giang hốt hoảng khi thấy chị Minh Tâm đang dựa vào tường, mặt chị xanh mét, toàn thân chị run rẩy. Thu Giang vội đỡ chị ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Lá thư gởi từ Việt Nam đã mở tung, rơi xuống sàn nhà. Nàng vội liếc nhanh vào hàng chữ cứng cỏi trên tờ giấy vàng khè của xã hội chủ nghĩa cộng sản.

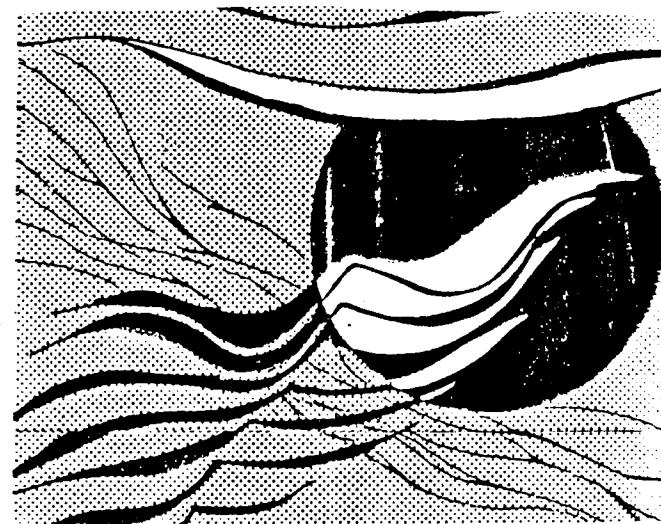
"*Chị Minh Tâm kính,
Em là em ruột của anh Dũng. Em xin báo tin
buồn đến chị. Anh Dũng đã bị xử tử hình ở trại tù
cải tạo với tội danh: Sách động anh em chống lại
cách mạng...*"

Thu Giang lặng người đi, nàng không đọc được nữa vì nước mắt mờ nhạt trên đôi kính cận. Nàng nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của chị Minh Tâm như muốn nói lời chia sẻ nỗi đau khôn cùng của chị. Chị Minh Tâm ngồi bất động, chị mấp máy nói trong tiếng nấc. Thu Giang chỉ nghe được vài tiếng sau cùng của chị:

- Anh Hoàng Dũng đã ngã xuống, nhưng sẽ còn những Hoàng Anh Dũng khác sẽ tiếp tục đứng lên.

Thu Giang vào phòng chị Minh Tâm, lấy bức hình anh Dũng trịnh trọng đặt lên bàn thờ tổ quốc.

Bên ngoài trời chuyển cơn mưa đầu mùa. Mưa rơi mỗi lúc một nặng hạt, nhạt nhòa cả khu phố như những giọt lệ tang.

Tâm Sự Của Một Lưu Đày

Có khi nào bạn ngồi một mình, không làm một điều gì cả và bỗng nhiên nhớ lại những chuyện xảy ra trong đời bạn, nhất là khi xung quanh bạn toàn là những khuôn mặt mà ông bà ta ngày xưa gọi là Bạch Quỷ? Bạn làm việc của bạn toàn là những hồ sơ mà bạn cảm thấy nó không có một chút gì hấp dẫn đối với bạn cả. Nhưng bạn phải đọc và phải giải quyết một cách êm xuôi. Tuy nhiên bạn lại tìm những sự thích thú trong việc sáng tạo những điều mới lạ và không ai biết bạn đang làm gì. Đồng thời lại được trả một số thù lao tương đối đủ sống và bạn lại vui vẻ chấp nhận cuộc sống xảy ra hàng ngày.

Xứ Cờ Hoa không phải là một thiên đường như nhiều người đã tưởng. Nhất là những vị chưa bao giờ đặt chân đến nơi này. Phải công nhận là cơ hội có nhiều hơn đất Việt chúng ta, nhưng tạo ra cơ hội phải có một chí cương quyết và một lập trường vững chắc. Bạn đến một nơi nào trên đất Mỹ cũng đều có một màu sắc giống nhau. Ít nhất là cũng hơi hơi giống nhau. Ngày đầu tiên đặt chân đến mảnh đất lành này, bạn có thể nói là đời bạn hoàn toàn thay đổi. Cá tính thần lẩn vật chất. Nếu bạn sống với những "An Nam ta" thì đời bạn có chút may mắn hơn. Nhưng có cái hay thì cũng có cái dở của nó. Hay là ít thấy cô độc vì nhớ nhà và quê hương, có người hiểu và trả lời bạn và đôi khi bạn hiểu được thâm thúy của Việt ngữ. Dở là bạn không chịu khó học thêm cái thấu đáo của ngôn ngữ "Yankee", nhất là về tiếng lóng; dở là bạn hiểu quá nhiều những lời nói nghe

không lọt lỗ tai của người bản xứ. Dù muốn dù không, bạn cũng phải gia nhập vào đời sống ở xứ người để谋求 cá nhân và hơn nữa cho những người thân với cuộc sống gần nứa của người. Minh lại bắt đầu bằng con số không? Than ôi! Khổ ơi là khổ. Rồi tự nghĩ lại mình có điểm phúc lầm mới được đặt chân đến đây. Điều đó an ủi rất nhiều khi mình tưởng tượng nếu còn ở lại quê nhà thì đời mình sẽ ra sao? Chắc chắn là phải đi gở lịch cho kẻ "chiến thắng".

Thời gian 6 tháng trôi qua, làm việc với hai bàn tay trắng và một chút kiên nhẫn, đời sống cũng không có gì khác hơn ngày mới đến. Mỗi lúc bị áp bức vì mình là An Nam Mít, máu trong người mình sôi lên và có thể biểu lộ ra ngoài, nhưng may mắn thay thời gian huấn nhục đã tạo cho mình đủ khả năng để chịu đựng những sự bạc đãi của người đời.

Đi đứng đã khá vững chắc nơi mình ở, làm việc không cần suy nghĩ thì làm sao mà có thể kiếm "Big Buck" được. Minh bắt đầu hoạch định con đường cho tương lai dù chỉ là một giấc mơ khó thực hiện.

Trước hết mình phải đặt câu hỏi là mình muốn gì trong đời này? Đây là một câu hỏi rất quan trọng cho bất cứ ai muốn tạo cho mình một chỗ đứng trong xã hội. Để trả lời câu hỏi đó, mình phải tìm hiểu cái gì đã và đang xảy ra chung quanh mình, cái gì cần thiết và cái gì không có cũng không sao. Cuối cùng mình quyết định đi từng bước một, trước hết phải đi học một cái nghề mà mọi người đều cần đến, thợ sửa xe hơi. Nghề này vừa kiếm được nhiều tiền mà lại giúp cho bản thân mình nữa. Thế là vừa làm vừa học và sau cùng cũng thành chánh quả, làm thợ máy trong vòng ba năm, kiếm được khá nhiều kinh nghiệm ở trong nghề, chưa kể là kẻ làm "big buck".

Giai đoạn hai trong vòng nghi vấn vì mình đang có good job và lại tự do hơn bất cứ nghề nào khác. Tuy nhiên không vì thế mà quên lãng việc trao đổi Ăng Lê. Chưa kịp quyết định quí job thì job đã quí mình. Một sáng thứ hai nghe tin là thằng chủ té nóc nhà chết thằng cẳng. Thế là đóng cửa tiệm, mình vào con đường thất nghiệp, chưa được một tuần thì công ty khác lại mướn mình. Ở đời ông bà mình nói "Đặng mà thất mà họa phước nan tri". Nằm suy đi nghĩ lại trong suốt ba năm trướng làm thợ máy mình có thấy thích thú hay không? Câu trả lời là không. Từ cha sanh mẹ đẻ tới giờ chưa bao giờ biết tune up là thế nào, thế mà bây giờ mình lại chọn đó là lẽ sống

Đây là cơ hội để tiếp tục giai đoạn mới của cuộc đời. Thế là mình từ chối thăng tay và bắt đầu ghi danh vào đại học. Điều mà mình vẫn hằng mơ ước khi còn nhỏ là trở thành kỹ sư điện tử.

Ròng rã chịu những sự thử thách của cuộc đời và sự bạc đãi của những kẻ mình gọi là "teacher", không biết hè là gì cả, mình học liên tục đúng bốn năm trời và sau đó là bái tổ vinh quy, việc gì đến sẽ đến, với tuổi đời ba mươi bốn, chen chân đi interview job làm sao mà lợi được các em nhỏ. Vậy mà ngựa về ngược đó các bạn à. Sau một tháng lặn lội tìm kiếm, trúng phải cái mỏ vàng chuyên môn đấu thầu với chánh phủ là sản xuất radar. Thế là mình lại một lần nữa lucky, mở màn job offer khá thơm, thế là không uổng công xúc tép nuôi cò. Tuy nhiên mình vẫn tin mưu sự tại nhân thành sự tại thiên. Mục đích chính đã đạt đến, không còn thắc mắc là mình có kiếm big buck nữa hay không, vì thật sự khó mà nói thế nào là big buck. Cái danh từ này tùy theo quan niệm của mỗi người.

Thời gian đã hơn 6 năm rồi, công việc càng ngày càng dễ mà lương càng ngày càng tăng. Mình phải tìm những gì mình thích để làm cuộc đời thêm vui mà sống. Những bạn đến xứ cờ hoa này sau cùng rồi cũng sẽ thành công nếu bạn chịu khó hoạch định cho mình một con đường rồi tiếp tục theo con đường đó mà đi. Mục đích của mỗi người tuy có khác nhau nhưng ngôi mây ăn bát vàng vẫn là quan điểm chung của hầu hết chúng ta. Để tiến đến mục đích đó chúng ta phải hy sinh rất nhiều chính bản thân ta và cả đối với những người thân ta nữa. Lời nói kết thúc của bài này là dù sự hy sinh của bạn có phải trả bằng một giá hơi cao, bạn vẫn thấy có một ngày tươi sáng hơn là cứ tiếp tục kéo dài những ngày dài vô tận để trả nợ đời mà làm những gì mình không thích.

Một Lưu Đày Khóa 6/69

HIẾU NHAU

Gặp Năm Trật Búa, Lưu Manh vẫn vỡ hỏi:

- Ủa Năm, tao nghe mày sắp làm đám cưới với con Hai hột vịt lộn hả. Tin đó đúng không vậy?

Năm Trật Búa mỉm cười:

- Anh hỏi chi vậy?

Lưu Manh đáp:

- Hỏi để biết rõ. Nếu đúng thì tao mừng cho mày. Còn không đúng thì tao mừng cho con Hai.

TIN TỨC LƯU ĐÀY VÀ THÂN HỮU

Tin từ ngày 1 tháng 5-89 đến ngày 7 tháng 7-89, nói nôm na là sau ngày phát hành TSHQLĐ&TH số 8 đến nay một số tin buồn và tin vui được liệt kê :

1- Nhạc mẫu của LĐ Trần Châu đã tạ thế tại tiểu bang Wisconsin - Lưu Đày và Thân Hữu xin chia buồn cùng bạn và gia quyến.

2- Phu nhân LĐ Vũ Văn Phương đã bị tai nạn xe cộ tại Ohio - Lưu Đày và Thân Hữu đã gửi chi phiếu giúp đỡ và chia buồn cùng gia đình LĐ Phương.

3- LĐ Lê Chí Hân đã tăng thêm một công nương - LĐ&TH xin chung vui với bạn và gia đình.

4- LĐ Đàm Văn Hòa đã lên xe hoa phục vụ "new boss" cô Elizabeth (cháu gọi ngài Marcos là ông Tổng Thống).

Định Cồ và LĐ&TH xin chúc mừng bạn gia nhập làng râu quặp S.V cho vui cửa vui nhà.

5- Một số chiến hữu Texas, Minnesota, Michigan, Virginia, California và Wisconsin nhờ bè bạn tìm được đã gia nhập đoàn Lưu Đày và Thân Hữu - LĐ&TH hân hoan đón mừng các bạn.

THÔNG BÁO

Vì lý do kỹ thuật bảng lý lịch chỉ được 30% các bạn hữu và chiến hữu gửi về ban tổ chức. BTC xin cáo lỗi cùng tất cả LĐ&TH quyền lưu bút không thể phát hành trước ngày đại hội được. Hy vọng sẽ thành tựu sau trại hè và thêm phần sinh hoạt, người Mỹ thường nói : Wait and see và chúng ta cũng đồng ý : chờ xem !!!

- Hình bìa Đặc San Hải quân Lưu Đài 89 được sáng tác bởi LĐ Nguyễn Minh Phát. Thật là cơn mưa rào trong lúc nắng hạn vì BTC đang bế tắc về vụ hình bìa. Hoan hô Phát theo hay Phát cà lăm, người hùng Duyên Đoàn 34 có khác.

- BTC không có thực hiện Logo được vì không có nhân lực, muốn làm đẹp thành phố Washington D.C ngày hội mà mọi việc đều phải chi, thuê, vay thì BTC không dám thi hành vì e rằng mang tội xài lăng phí.

MỤC DÃ CÀO

Định Cồ và Hòa Đờm.

Phụ trách

Mở đầu mục dã cáo cho Đặc San Hải Quân Lưu Đàm, Đờm Mô xin lập lại câu nói của một bạn hữu : "Thế là Hòa Đờm cũng có ngày lên xe hoa vui rồi đấy".

Thưa các bạn hữu và thân hữu, giả từ hội Đặc hân hơi khó khăn mà gia nhập hội Thờ Ba... huyền là quá dễ dàng nên nhiều bằng hữu đã kêu réo Đàm lỗ xem còn viết lách gì nữa được không ? Sinh viên học đường có câu : "Liều chết ta giữ cao ốc". Tiền banh yểm trợ và CCYT cũng như Hải Đội và Hạm Đội – dân Domino thường gọi : "Liều chết ta giữ bờ c". Vậy Đ.M. Nếu có Sợ Vợ nặng thì cũng liều chết à viết cho Lưu Đàm.

Dù rằng hội Ái Hữu Hải Quân Lưu Đàm và thân Hữu còn trong trứng nước nhưng cũng đã đạt được một số thành quả và hoạt động được đúc kết sau đây :

1- Nhân sự : từ 14 bạn hữu vận động sáng lập đã lên đến 80 bạn hữu và thân hữu hợp tác (từ tháng 8-87 đến tháng 7-89).

Về mặt tinh thần đã gợi lại kỷ niệm, tạo cho hội ột số bạn hữu rất lâu mất liên lạc gặp lại nhau.

2- Xã hội : Phân ưu và chia buồn với các LĐ ưng như thân nhân tang chế, tai nạn, thiên tai v.v... và góp vui những hỉ tín như sanh đẻ con cái, cưới hỏi v... trong cộng đồng Hải Quân Lưu Đàm. Giúp đỡ các bạn bè còn kẹt ở trại tị nạn Thái Lan, Phi Luật Tân, Mã Lai và thăm hỏi vài chiến hữu còn kẹt trong o tù Cộng sản.

3- Hoạt Động : Đã phát hành được 8 số Tập san Hải Quân Lưu Đàm và Thân hữu và quyển Đặc san hè 89. Mua một máy photocopy để tại OHIO sẽ chuyển về Thủ đô Hoa Thịnh Đốn để bảo trì và sử dụng.

– Về tài chính được sự đóng góp gây quỹ Lưu Đàm và quỹ Xã Hội của các bạn hữu và thân nhân đến 70%.

– Ban tổ chức đại hội được đặt tại Thủ đô Hoa Thịnh Đốn, đã thực hiện 2 loại áo thun tay dài và tay ngắn với huy hiệu đầu tiên của HQLĐ&TH. Trong kỳ đại hội, anh em California sẽ giúp làm nón lưỡi trai cho hội.

– Ngoài ra sự giúp đỡ giữa cá nhân và cá nhân cũng rất là đáng kể.

4- Đối Ngoại : Đa số anh em Lưu Đàm tham gia các hoạt động từ thiện, xã hội, chính trị v.v... với tư thế cá nhân trên toàn quốc Hoa Kỳ, Gia Nã Đại và Nhựt Bồn. Một số Lưu Đàm và Thân Hữu đã tham dự tiệc tất niên của gia đình Hải Quân tổ chức và tham dự những buổi họp mặt quan trọng thân hữu của các đoàn thể khác.

LƯU ĐÀY

NHẮN TIN

Nhắc tin chung : Ban chấp hành hội Ái Hữu Hải Quân Lưu Đàm sắp sửa ra đời và dĩ nhiên ban báo chí mới cũng sẽ thành hình. Nếu không có gì trở ngại và để giữ liên tục sự thông tin liên lạc, ban báo chí hiện hành sẽ tiếp tục đảm trách thêm một Đặc San Lưu Bút sẽ phát hành về sinh hoạt của đại hội. Sau đó bàn giao sự hoạt động cho tân ban báo chí. Yêu cầu các bạn hữu và chiến hữu viết và gửi bài theo địa chỉ hiện tại cho Hòa Đờm, Bob Giỏi, và Mai Vàng.

NHẮN TIN

Hội Ái Hữu Sĩ Quan Hải Quân các khoá Lưu Đàm và thân hữu mong liên lạc các chiến hữu SQHQ Lưu Đàm thụ huấn khoá 6/69, 1/70, 2/70, 3/70 tại trường Bộ Binhh Thủ Đức, các khoá 1, 2, 3, 4, 5. Đặc biệt Sĩ Quan Hải Quân Nha Trang, và thân hữu.

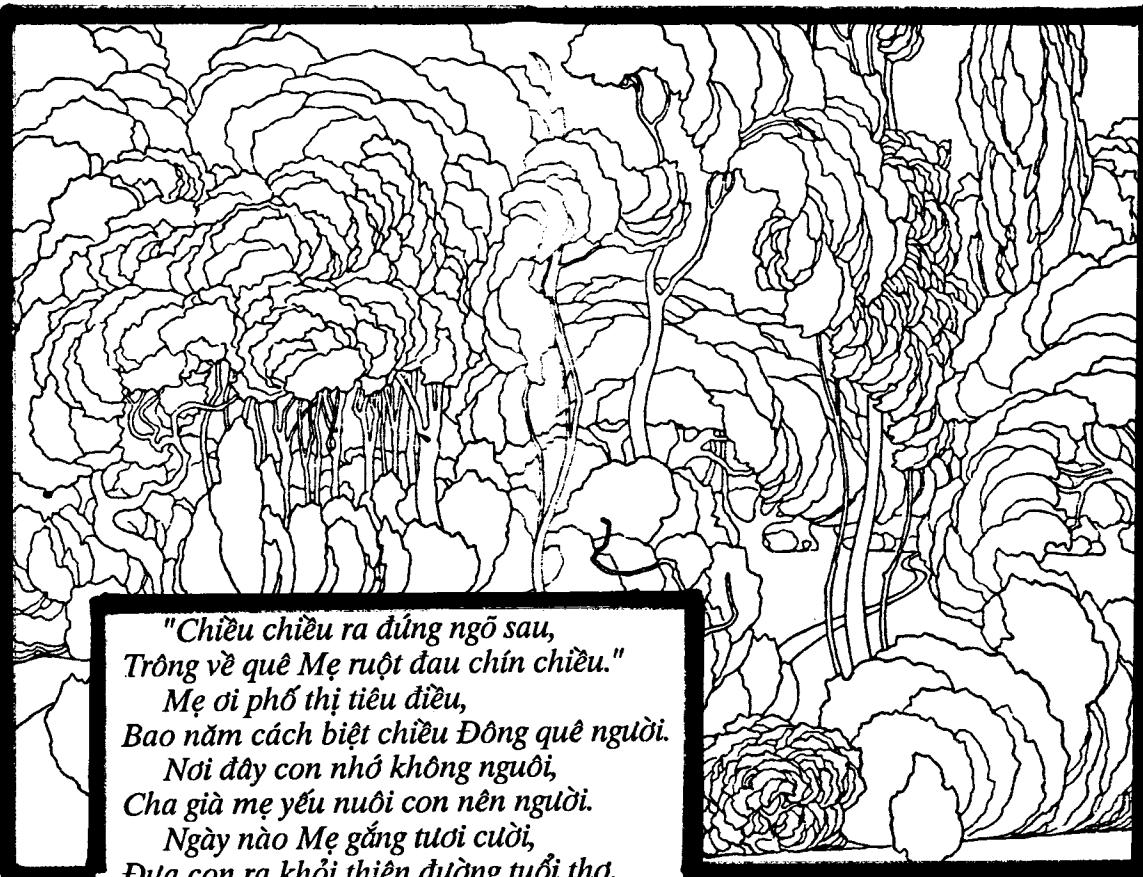
Xin liên lạc :

- Đàm văn Hoà (703) 876-0661,
- Nguyễn văn Định (612) 456-5349
- Bùi Đức Ly (206) 767-3113
- Mai Vàng (703) 644-1530

Địa chỉ liên lạc :

8253 First Ave. Vienna, Virginia, 22182,
USA

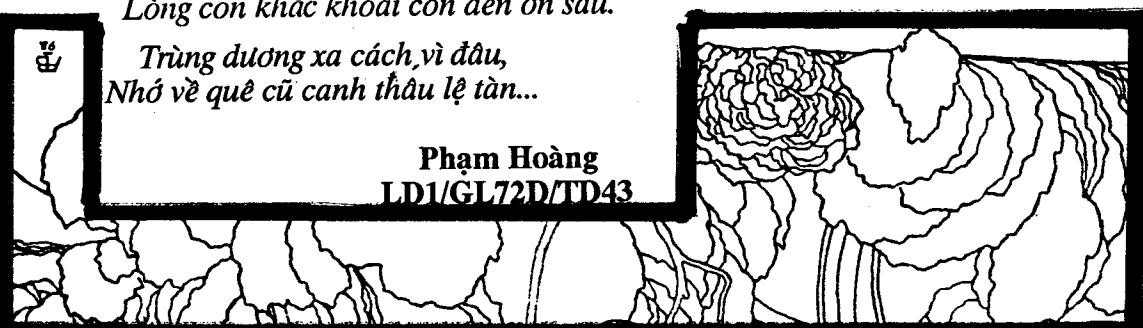
THƠ

"Chiều chiều ra đứng ngõ sau,
Trông về quê Mẹ ruột đau chín chiều."
Mẹ ơi phố thị tiêu điều,
Bao năm cách biệt chiều Đông quê người.
Nơi đây con nhớ không nguôi,
Cha già mẹ yếu nuôi con nén người.
Ngày nào Mẹ gắng tươi cười,
Đưa con ra khỏi thiên đường tuổi thơ.
Bây giờ con hết mộng mơ,
Quên đi tuổi ngọc đợi chờ tương lai.
Thời gian làm trâu đói vai,
Làm run tay Mẹ, làm phai mái đầu.
Con thương Cha Mẹ dãi dầu,
Một sương hai nắng rầu rầu nhớ con.
Mẹ ơi chữ hiếu chưa tròn,
Lòng con khắc khoải còn đèn on sâu.

Trùng dương xa cách, vì đâu,
Nhớ về quê cũ canh thâu lệ tàn..."

Phạm Hoàng
LD1/GL72D/TD43

NHỚ MẸ

LỊCH SỬ VÀ HOẠT ĐỘNG

HỘI ÁI HỮU HQLĐ & TH

Mùa Xuân 1987 thời tiết trở nên ấm áp, tại vùng Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn của Hoa Kỳ mùa Xuân bắt đầu vào tháng 4 và cũng là tháng định mệnh của quốc gia Việt Nam Cộng Hòa, một số anh em SQHQ đầu tiên được thụ huấn tại trường BB/TĐ năm 1969, đã có cái tên là Lưu Đày, cư ngụ tại Virginia đã thảo luận với các chiến hữu LĐ tại Texas và Ohio rằng "Tình bằng hữu và chiến hữu của chúng ta thấm thoát đã gần hai mươi năm, đa số đang trên đường đến tuổi tứ tuần trung niên tại sao không thành lập một nhóm ái hữu để có dịp hàn huyên tâm sự và đánh dấu tình bạn sắp tròn nhì thập kỷ?"

Vào tháng 8/87 chuyến phi cơ định mệnh của hãng máy bay United Airline (có nghĩa là liên hợp) từ Minnesota hướng về Seattle, nơi mà đám cưới của một LĐ sẽ được cử hành, ý định thành lập hội LĐ (Reunion) được bàn thảo và sau đó đã được các chiến hữu LĐ và thân hữu tham dự tiệc cưới tiếp tục ủng hộ và đồng ý việc khởi xướng lập hội ái hữu. Để cho có đủ thì giờ vận động, tiến hành, anh em đã chọn hè 1989 sẽ họp đại hội đầu tiên. Do đó "Ban Báo Chí" của LĐ được ra đời, tiếp theo là "Ban Tổ Chức" trại hè 89, với đặc tính hòa đồng và chơi với nhau trong khuôn khổ tình nghĩa. Theo sự yêu cầu, LĐ và TH đã mở rộng tư thế của nhóm nhỏ để tiếp nhận tất cả các Hải Quân Thủ Đức, Nha Trang, OCS và thân hữu không phân biệt ranh giới quân dân chính với mục đích là ái hữu, đoàn kết, chống Cộng Sản, đến với nhau trong tình bằng hữu.

Tuy tổ chức chưa hoàn toàn thành hình, nhưng không phải vì thế mà phần hoạt động xã hội ái hữu không có. Thành tích quan trọng nhất là nhờ vào cơ cấu phôi thai của HQLĐ & TH mà một số anh em thất lạc lâu ngày, sau khi mãn khóa quân sự hay rời đơn vị giờ đây có dịp gặp nhau tâm sự. Một số anh em gặp khó khăn như trong trại tị nạn, tai ương, đau buồn v.v... đã được HQLĐ & TH cùng nhau chia sẻ, những tin vui, hỉ tín đã được chung nhau hoan hỉ.

Trong năm 1989 này, thời điểm đã chín mùi, cho cuộc hội ngộ của LĐ & TH, nhiều người hơn 20 năm chưa gặp lại nhau, mục tiêu ái hữu còn nhiều, sự kết hợp trại hè 89 sẽ đem đến điều mong ước của các bạn hữu và chiến hữu, bạn cũ cũng như bạn mới những kẻ có cùng một hướng đi.

TM. Ban Tổ Chức Họp Mát Hè 89

Hòa Đờm (5/89)

HẢI QUÂN HÀNH KHÚC

Báo hiệu con trai biển lung cúng nhanh
kín na khói mèo mòng rồng to gió mưa khói
tà là chiến sĩ của trung đường mìn hót
vui với lối Việt Nam làm trai giàn mai theo dân anh
lung cuồng quyết một lòng, đường trường xa bến thuyền
tin tin tiếng lai, trung đường xanh bao la, trời cao mây vương
xa, hồn theo sóng vỗ, nỗi悲哀 chấn động xa mây một ngày
mai hung hoảng thời Nam hối súng đem thân nam
nhị đội xây cho giặc tên Rồng tung cờ Việt Nam lung
hoàng rạng bay phát phổi thiên ngang ra khói giàn vui với lối Việt Nam

THƠ

Nhạc Tình Yêu

Buổi sáng Anh thức dậy.....
Nghe chuông nhà thờ rộn rã đỗ liên hồi.
Anh nghe lòng nô nức,
Ngày cuối tuần đây Em!
Chuông nhà thờ buổi sáng
Không buồn như chuông buổi chiều....
Anh sẽ đến với Em bằng tình yêu trọn vẹn!
Thấy không Em?
Ngoài kia nắng đổ...
Nắng ban mai sao dịu mát ngọc ngà.....
Anh sẽ đến với Em bằng...
Những ý nghĩ đầu tiên tình khiết nhất!
Để xoa cho Em
Những ưu tư phiền muộn của tuần lễ 7 ngày.
Nghe không Em!
Loài chim trời mỏ hội...
Anh sẽ đến với Em
Trong tiếng nhạc thiên đường.
Trời tháng năm mây bay về chậm chậm
Làm thời gian dừng lại buổi hôm nay
Cho chúng mình quên hẳn chuyện ngày mai
Tình yêu đến nhưng không hề đi mất!!

Phạm Hoàng
LD1/GL72D/TD43

Hôn nhân và Sex không đi với nhau.

Bài này trích dịch từ nhật báo Seattle Post Intelligencer trong mục Advice do bà Ann Landers phụ trách. Đại loại như mục Gõ Rối Tô Lòng của bà Tùng Long đăng trên các nhật báo của Sài Gòn ngày nào. Hai Dao xin dịch lại để các chiến hữu cười chung với người Mỹ.

H.D.

Kính thưa bà Ann Landers. Qua nhiều năm qua tôi đã tìm thấy một điều thật thích thú là đọc mục Advice do bà phụ trách. Là một người thầy thuốc tôi xin được tán dương việc làm tốt đẹp này của bà.

Gần đây tôi có người bạn gửi cho tôi một câu chuyện vui. Tôi không biết ai viết chuyện này nhưng câu chuyện đã cho tôi một trận cười thỏa thích mà từ lâu tôi chưa được cười "đã" như thế. Tôi hy vọng bà sẽ chia sẻ câu chuyện vui này với các độc giả của bà. Bạn của bà Zigmund L. Washington D.C.

Tôi đồng ý với bạn. Câu chuyện vui này là tiếng còi thổi lớn để chúng ta bắt đầu một tuần lễ làm việc. Cám ơn bạn đã gửi chuyện vui theo đúng chủ trương của tôi.

ĐIỀU TRÁNH ĐẶT TÊN CHO CHÓ

Tất cả ai có chó đều đặt tên nó là "Rover" hay "Boy", nhưng tôi gọi con chó của tôi là "Sex". Nó rất dễ thương, nhưng nó cũng gây cho tôi rất nhiều phiền toái và "quê" cả người vì cái tên của nó.

Một hôm tôi tới tòa Hành Chánh của thành phố để xin gia hạn cái giấy phép nuôi chó. Tôi nói với người thư ký là tôi muốn xin một cái giấy phép cho SEX. Anh ta trả lời : "Tôi cũng muốn có một cái giấy phép như vậy". Tôi lại nói : "Nhưng đây là con chó". Anh ta nói tiếp là anh ta không cần biết người con gái đó giống cái gì. Tôi xẳng giọng : "Anh không hiểu, tôi đã có SEX từ khi tôi mới lên 9 tuổi." Anh ta nheo một con mắt và nói : "Vậy ông bạn hồi xưa phải là một đứa trẻ rất là đặc biệt !"

Khi tôi lập gia đình, sau đám cưới chúng tôi đi

hưởng tuần trăng mật, tôi có đem con chó của tôi theo. Tôi nói với người tiếp khách của khách sạn là tôi muốn có một căn phòng cho 2 vợ chồng tôi, và một căn phòng khác, đặc biệt cho SEX.

Ông ta trả lời : "Ông bà không cần phòng đặc biệt, chúng tôi không cần biết ông bà làm gì miễn là trả tiền sòng phẳng cho chúng tôi là được". Tôi nói : "Hình như ông không hiểu sự việc. SEX làm tôi phải thức suốt đêm". Người thư ký khách sạn nhép miệng cười nói : "Thật buồn cười, tôi cũng có cùng một căn bệnh như ông !"

Có một lần tôi đi ghi danh cho con SEX để dự cuộc thi "Chó Đẹp". Nhưng trước khi cuộc thi bắt đầu, con chó của tôi chạy đi đâu mất. Một người chủ chó cũng đến để tham dự cuộc thi quay qua hỏi tôi : Tại sao tôi cứ đứng sững sờ và có vẻ chán nản như vậy ? Tôi nói với anh ta là tôi đã dự tính có SEX trong cuộc thi này. Anh ta khuyên tôi : "Vậy thì anh nên tự bán vé vào cửa để xem"

"Anh không hiểu", tôi nói "tôi đã hy vọng có SEX trên màn ảnh TV". Anh ta trả lời : "Vấn đề đó bây giờ là thường vì "cable TV" loại ấy ở đâu mà không có".

Khi tôi và vợ tôi "chia tay", chúng tôi ra tòa xin dành quyền giữ con chó. Tôi nói : "Thưa quan tòa, tôi đã có SEX trước khi thành hôn". Vị quan tòa nghiêm nghị nói : "Tòa án chứ không phải chỗ "xưng tội" xin ông đừng có đi lạc đề".

Tôi thưa tiếp với quan tòa là sau khi tôi lập gia đình thì SEX đã bỏ tôi ra đi. Quan tòa nói : "Tôi cũng vậy !"

Đêm hôm qua con SEX lại bỏ đi một lần nữa tôi phải đi quanh thị xã kiếm nó cả hàng mấy tiếng đồng hồ. Một người cảnh sát tiến lại gần tôi hỏi : "Ông đang làm gì trong ngõ hẻm vào lúc 4 giờ sáng ?" Tôi trả lời với người cảnh sát là tôi đang tìm SEX. Vụ án mới này tôi sẽ ra tòa vào ngày thứ Sáu tới.

Hai Dao

DANH SÁCH LƯU ĐÀY VÀ THÂN HỮU

GHI NHẬN TÍNH ĐẾN
NGÀY 9 THÁNG 5 NĂM
1989

Họ và Tên

* TRƯƠNG VĂN ANH

2808 Yeonas Dr
Vienna, VA 22180
(703) 255-0196

* HỒ SĨ THƯ BINH

6026 Gallant Forest
Houston, TX 77088
(713) 820-4290

* DƯƠNG MINH CHÂU

1658 Flickinger Avenue
San Jose, CA 95131
(408) 259-7856

* TRẦN NGỌC CHÂU

478 Center Street
Bridge Port, CT 0604
(203) 336-2005

* VƯƠNG THÀNH CHÂU

6010 Beehive Dr
Pasadena, TX 77505
(713) 487-7839

* TRẦN CHÂU

503 Turtle Creek Dr
Delavan, WI 53115
(414) 728-5596

* DƯƠNG TÂM CHÍ

7230-24e Ave
Montreal, Quebec.
H2A 2C9 Canada

* NGUYỄN SÁNG CHÉU

1613 N.Washington
New Uhn, MN 56073
(507) 354-6031

* VŨ LÊ DÂN

7981 Terre de Coupertent
Montreal PQ
H1L 2C2 - Canada
(514) 355-2314

* BÙI KẾ DIỄN

1703 Theresa Way
Suisun, CA 94585
(707) 422-5490

* LÝ THÀNH DIỆU

4208 West 159th Street
Lawndale, CA 90206
(213) 370-0457

* NGUYỄN ĐẠI DIỆU

Los Angeles, CA
c/o Trần Châu WI

* LƯU TRỌNG ĐÀ

12923 Hazel Ave
Garden Grove, CA 92641
(714) 638-4633

* NGUYỄN VĂN ĐỊNH

2108 Pin Oak Drive
Eagan, MN 55122
(612) 456-5349

* LAI HẢI ĐƯỜNG

1421 S. Minnie # 8
Santa Ana, CA 92707
(714) 547-3961

* ĐÀO HẢI

2608 - 337th S.W
Federal Way, WA 98023
(206) 874-4725

* NGUYỄN LONG HẢI

4895 Wheatstone Dr
FairFax, VA 22032
(703) 503-9207

* NGUYỄN PHƯỚC HẢI

1217 S. 35th Street
Milwaukee, WI 53215
(414) 672-5034

* LÊ CHÍ HÂN

8804 Victoria Road
Springfield, VA 22151
(703) 425-6671

* NGUYỄN LÊ HẠNH
1323 Barry Ave # 9
W.Los Angeles, CA 90025
(213) 473-1572

* LIÊU HÀU
8222 Howard Dr
Houston, TX 77017
(713) 643-1238

* HỒ HIỀN
9927 Deerwood Ln
Maple Grove, MN 55369

* LU ĐỨC HIỆP
1405 Woodington Circle
Lawrenceville, GA 30244
(404) 925-9678

* NGUYỄN VĂN HIẾU
133 Fister Ct
Augusta, GA 30909
(404) 737-5706

* NGUYỄN LÊ HINH
16452 NE 17th Place
Bellevue, WA 98008
(206) 641-1392

* ĐÀM VĂN HÒA
8253 First Avenue
Vienna, VA 22182
(703) 876-0661

* PHẠM VĂN HOÀNG
3527 Brown Road
St. Louis, MO 63114
(314) 423-3267

* PHẠM VĂN HỒNG
6730 – 123rd Place S.E
Bellevue, WA 98006
(206) 643-7094

* NGUYỄN VĂN KHANG
9769 NE. 135th PL
Kirkland, WA 98034
(206) 821-4216

* PHẠM VIẾT KHIẾT
10668 John Ayres Dr
Fairfax, VA 22032
(703) 250-7263

* CÙ VĂN KIỀM
6100 Edinger Ave # 406
Huntington Beach, CA 92647
(714) 840-3324

* NGUYỄN VĂN LẠC
2001 Blue Stem Lane
Carrollton, TX 75007
(214) 394-0582

* NGUYỄN TRỌNG LÂM
1842 Jarrette Dr
Lawrenceville, GA 30243
(404) 995-1071

* ĐƯƠNG HUẤU LÉ
1347 Marquette Apt # 2
Ocean Side, CA 92054
(619) 433-2939

* NGUYỄN TIẾN LÉ
7090 Mosley Street
Hollywood, FL 33024
(305) 963-4521

* LƯU VĂN LÉ
Los Angeles, CA
c/o Trần Châu WI.
(714) 620-5825

* ĐOÀN VĂN LỢI
8049 N. Lamar # 202
Austin, TX 78753

* HUỲNH HỮU LỘC
3035 Westlawn Place
Falls church, VA 22042
(703) 237-5848

* BÙI ĐỨC LY
5443 – 18th SW
Seattle, WA 98106
(206) 767-3113

* TRỊNH XUÂN MAI
2118 Date Street # 206
Honolulu, HI 96826
(808) 949-3353

* VÕ VĂN MÀNG
1531 Brook Arbor Ct
Houston, TX 77062
(713) 480-2211

* TRƯỜNG VĂN MINH
Sawa Cho 5-43
Hikone – Shiga 522 Japan

* LÊ TIẾT MINH
7209-76 th Ave. N
Brooklyn Park, MN 55428
(612) 424-4932

* NGUYỄN VĂN MÔN
8791 West Stanford Ave
Littleton, CO 80123
(303) 933-1568

* TRẦN NGỌC MỸ
7121 Camp Alger Ave
Falls Church, VA 22042
(703) 573-0806

* TRẦN VĂN NÊN
5380 Noland Dr
Tecumseh, MI 49286
(571) 423-5202

* ĐƯƠNG TÂM NHÃ
6795 St Laurent # 42
Montreal, PQ
H2S – 3C8 Canada
(514) 277-3645

* NGHIÊM VĂN NHỊN
15956 Hart St
Van Nuys, CA 91406
(818) 785-1549

* TRẦN NGỌC ON (Tony)
619 Chipman Lane
Suisun, CA 94585
(707) 426-4010

* NGUYỄN MINH PHÁT
15221 Raymond Ave # C
Gardena, CA 90247
(213) 217-9189

* VÕ THÀNH PHỐ
1602 Ellis Ave
Milpitas, CA 95035
(408) 946-1170

* HUỲNH VĂN PHƯỚC
8905 Fontaine Bleau Terr
Cincinnati, OH 45231
(513) 522-5842

* VŨ VĂN PHƯƠNG
428 Gregory Ct
Lebanon, OH 45036
(513) 932-0921

* LÊ VĂN QUÁ
15715 NE 53rd Street
Redmond, WA 98052
(206) 882-0044

* PHẠM PHÚ QUỐI
3514 Maple Ct
Falls Church, VA 22041
(703) 820-1452

* BÙI THÀNH RÓC
7742 Notley Dr
Pasadena, MD 21122
(301) 437-2173

* TRÀ TRUNG SANH
16017 Macedonia Dr
Woodbridge, VA 22191
(703) 690-4102

* LÊ VĂN SÁU
2429 Wisconsin, NE
Albuquerque, NM 87110
(505) 292-4591

* PHẠM VĂN SƯ
4648 Ella street
Philadelphia, PA 19120
(215) 329-1470

* NGUYỄN THANH TẠO
1840 Burley Dr
Milpitas, CA 90805
(408) 262-5702

* THIỀU QUANG TÀI
8253 First Ave
Vienna, VA 22182
(703) 876-0661

* NGUYỄN DUY TÂN
11512 Doxdam Terr
Germantown, MD 20874
(301) 540-2194

* NGÔ HỮU TÂN
84 E. 55th Street
Long Beach, CA 90805
(213) 422-0522

* LƯU VĂN TÂN
2411 South 248th Street
Kent, WA 98031
(206) 878-9613

* NGUYỄN VĂN TẤN
8604 Hampton Blvd
Northfolk, VA 23505
(804) 489-1241

* NGUYỄN DUY THÀNH
3033 O'Neill Ct
Soquel, CA 95073
(408) 476-1030

* NGUYỄN THANH
6808 Houndmaster Dr
Springfield, VA 22150
(703) 569-9372

* PHÓ THÁI THIÊM

74A Woodland Street
Lawrence, MA 01841
(508) 686-4578

* NGUYỄN ĐẮC THIỆN

120 NW 95th Street
Seattle, WA 98117
(206) 783-6105

* TRẦN TRỌNG THU

c/o Trần Châu WI.

* HOÀNG ĐÌNH TIẾN

13242 Kurtz Road
Woodbridge, VA 22193
(703) 590-1721

* ĐINH QUANG TIẾN

6022 Gallant Forest
Houston, TX 77088
(713) 931-5762

* TRẦN XUÂN TIN

916 Lora Ave
Savannah, GA 31410
(912) 897-7104

* ĐỖ XUÂN TỊNH

105700 Stone Canyon # 107
Dallas, TX 75230
(214) 373-7229

* NGUYỄN NGỌC TRINH

T # 586606 – Building 930.D
PRPC, P.O.Box 7635
NAIA Parsay City 1300
Philippines

* NGUYỄN ĐÌNH TRỰC

1726 – 87th Street South
Tacoma, WA 98444
(206) 536-3149

* TRẦN BÁ TRUNG

200 Mountain Hope Ave
Dover, NJ 07801
(201) 366-4432

* HUỲNH QUỐC TUẤN

6210 Pioneer Dr
Springfield, VA 22150
(703) 922-3457

* GIANG HỮU TUYÊN

3179 Wilson Blvd
Arlington, VA 22201
(703) 841-9521

* MAI VÀNG

6810 – 18th Century Ct
Springfield, VA 22150
(703) 644-1530

* ĐINH QUANG VIÊN

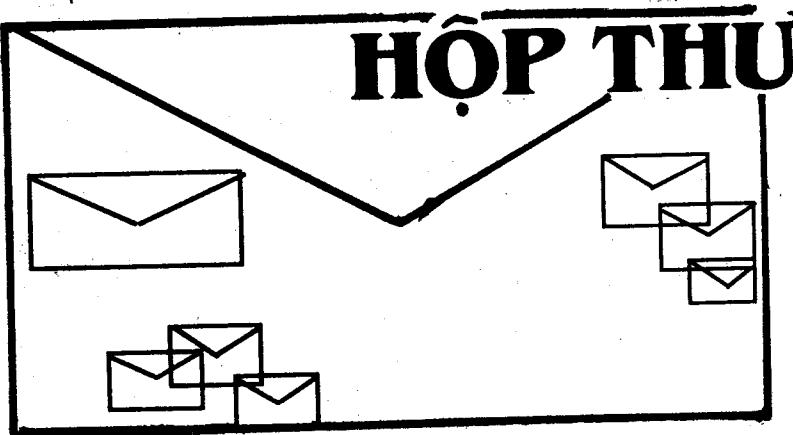
6th Pratt Ave. Apt # A
Waltham, MA 02154
(617) 893-1012

* HÀ VĂN VINH

6175 Highland St
Dearborn Height, MI 48127
(313) 562-7334

* NGUYỄN NGỌC VUI

747 W. 148th Pl
Gardena, CA 90247
(213) 532-3733

1- LĐ/HH Lộc, VA : BTC rất cảm ơn hảo ý xung phong đảm trách bảo trì và sửa chữa máy photocopy của bạn. Sẽ gởi đến bạn khi nhận được từ LĐ/HV Phước Ohio.

2- LĐ/NV Lạc, TX và LĐ/T Châu, WI : trong khi ban báo chí kẹt đạn BKZ máy copy các bạn đã giúp chia sẻ những tập san đến các bạn hữu mới tìm được. BTC đa tạ.

3- Các cựu quân nhân Hải Quân – Trần Đắc Cử và Lưu Trọng Đa – thay mặt LĐ và TH, BTC hè 89 xin cảm ơn những lời chúc và ủng hộ của quý vị. Hy vọng HAHQLĐ&TH thành hình và thành công như lời của quý vị.

4- LĐ/DM Châu CA, D.Hải WA, P.V.Hoàng MO. V.V.Màng TX.

BTC ghi nhận ý kiến tổ chức trại Hè và Đặc San của các bạn, chúng tôi đang thực hiện.

